Akbaba

Bayram Davulu!

100 APARTMAN DAİRESİ

500 ADET 1.000 TL.

10 ADET 100.000 TL.

200 ADET 5.000 TL.

VE 45.000 HESAP SAHİBİNE
ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

1962 YILINDA DA EN FAZLA İKRAMİYE VEREN BANKA

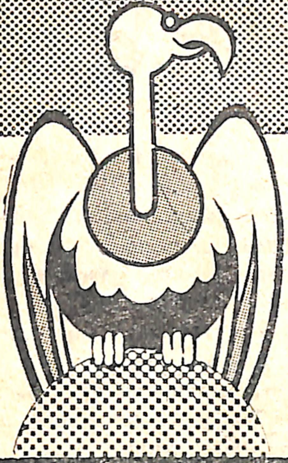
Unutmayınız ki...
Daima daha fazla...
Daima en fazla ikramiye
yalnız İş Bankasındadır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Faal - 1148 - 38

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Rıfat Ilgaz, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Seren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 32
8 Mart 1962
YIL : 40

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Kansız Zafer!

GELİNİZ, beraber düşünelim: Bir 27 Mayıs sabahı, toplarını dikmiş tankların caddeler boyunca dizildiğini gördük. Kime karşıydı ordunun bu ayaklanması?.. Eskişehir yolunda uçakların kovaladığı arabada kim vardı?... Çankaya'da, Cumhurbaşkanlığı köşkünü saran silâhlara direne direne teslim olan kimdi?.. Ciplerle, kamyonlarla evlerden kimleri topladılar?.. Yassıada'ya kimler tıkıldı?.. Yüksek Adalet Divanı önünde günlerce, haftalarca, aylarca kimler kekeledi, kimler terledi, kimler cezalara çarpıldı?... Kayseri Cezaevinde kimler, kimler, kimler yatıyor?...

İşaret parmağınızın okuyla gösterebileceğiniz bir Halk Partili var mı?.. Bir tarafsız vatandaş var mı?..

Bütün suçluları tek damga altında toplayabilirsiniz: D. P.!..

Son seçimlere, yeni bir Anayasa ile bu hava içinde girdik.

İstenilen, batılı bir demokrasi anlayışı içinde vatandaş oylarıyla ihtilâl sonu iktidarını kurmaktı.

Huzursuzluğun, bir anda diken diken fışkıran tohumları o günlerde atılmıştır.

Yeni partilerin bütün sözcüleri, muharrem «sine-zen» leri gibi Yassıada mersiyeleriyle döğünüyorlar, yumruklarını, tarihine yakışır bir büyüklük içinde susan Halk Partisine sallıyorlardı.

A.P. ile Y.T.P., Demokrat oylarını avlama yolunda, dizginleri avuçlarından kaçırmış bir yarışa kapılmıştılar: Biri, seçmenlerin huzuruna, Namık Gedik'in gözü yaşlı, dilsiz karısını çıkarırken, öbürü, kaskatı bir yürekle, seçim listesinin başına Menderes'in toy oğlunu oturtuyordu!

27 Mayıs ötesi seçimlerine, işte bu hava içinde girdik ve oy sandıklarından bu tertip listelerle çıktık!

Tarlası ekimsiz, otlağı çayırsız, köyü okulsuz, okulu öğretmensiz, ticaret dengesi bozuk, bütçesi açık, hazinesi tamtakır bir Türkiye, kendisini yaralı elinden tutacak, dermansız gövdesini kaldıracak gücü bekliyordu. Bu, yeni seçimlerin getirdiği iktidar olacaktı.

Ne oldu?... Çözüm bekleyen düğüm düğüm meselelerin hepsi bir yana, ağızlar ve kalemler, Kerbelâ mersiyesi gibi tek ağıt tutturdular: Af!...

Seçim sonrası yeni bir edebiyat doğdu: Şöhreti Kayseri pastırmasını aşan bir Kayseri edebiyatı! Saçları vakitsiz ağarmış genç anneler, gözleri yaşlı babasız çocuklar bu edebiyatın yarattığı kahramanlardır.

Gün oldu, Meclis çoğunluğunu Kayseri Cezaevi topladı. Oy sandıklarından, Türk milletinin değil, Yassıada sanıklarının vekili olarak çıktıklarını sanan politika sapıkları gördük!

Yassıada suçlularını affetmenin tek mânası vardı: 27 Mayısı suçlandırmak!

Buna razı olacak kılıç da yoktur, kalem de!

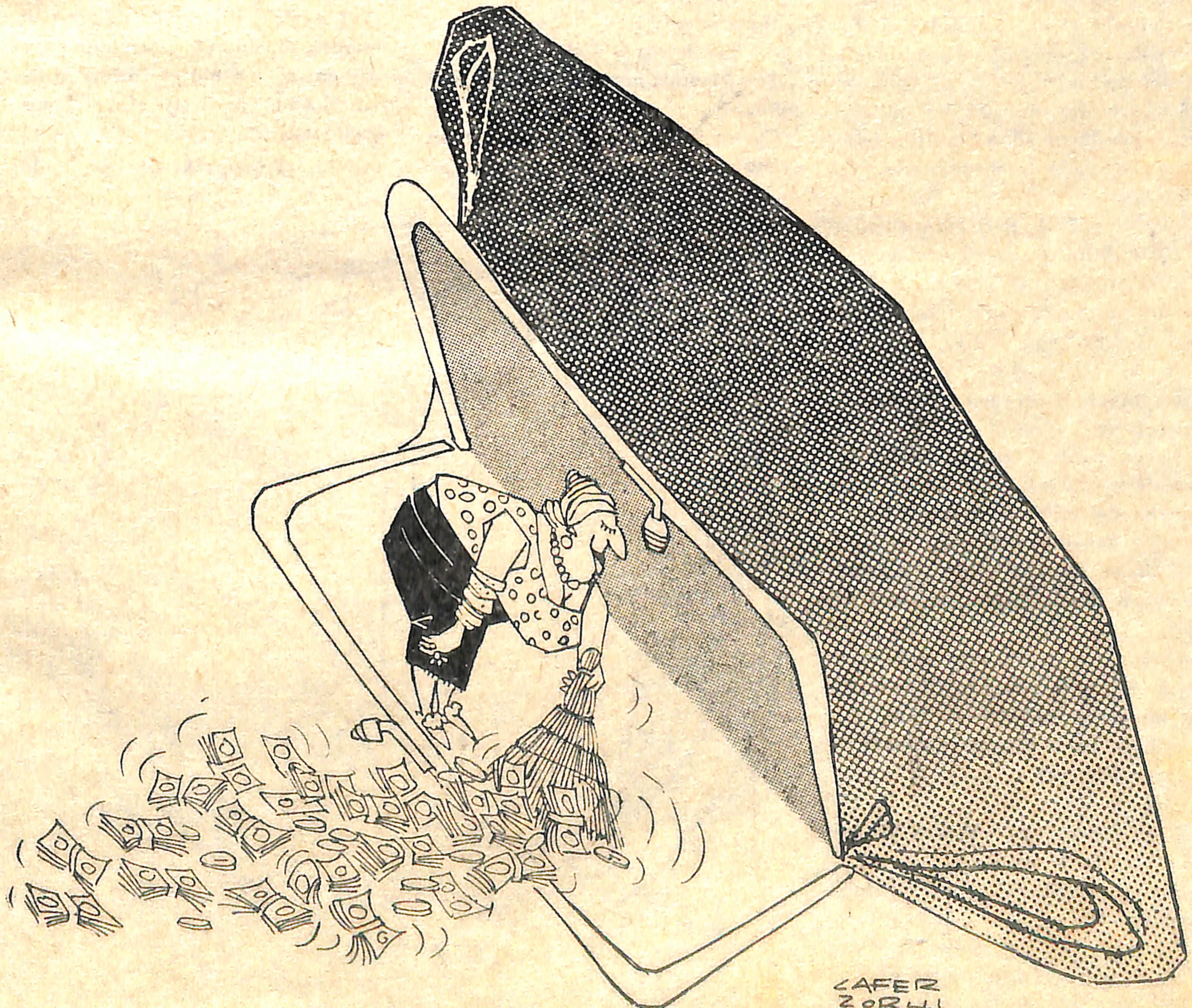
İnönü, yüklendiği tarihî sorumluluğun ağırlığı altında, içi kan ağlayarak gülümsüyordu.

Bu gidişin, bu azgın, bu gözü dönmüş gidişin bir sonu olacaktı elbet. Bu son, az daha, her şeyin, her şeyin, her şeyin sonu oluyordu.

Türk ordusunun ihtiyar kumandanı İsmet Paşa, karada, denizde, havada, genç arkadaşlarının güvenine dayanarak, zaferlerin en güzeli olan kansız bir zafer kazanmıştır.

Patlamıyan silâhlara selâm!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bayram temizliği!

Bir Başka Sosyete

BİZ referandum, anayasa, seçim, parti, koalisyon, ayarlama, inceleme, af, huzur, senatör, yuvarlak masa falan, filân gibi lâflar içinde sözde siyasî bir çekişmeye dalıp gitmişken, galiba işin esasını, yani milleti unutmuşuz!

Şayet lâfın biraz daha doğrucasını isterseniz, bu memleketin sözde aydın geçinenleri olan bizler, bu milleti tanımıyoruz...

Bildiğiniz gibi, son zamanlarda gazetelerimizin hemen hepsinde birer «fısıltı», birer «zırıltı», birer «dırıltı» sütunu peydahlandı.

Bu sütunlarda her gün hepimiz, adına: «Yüksek sosyete» dediğimiz âlemin, daha çok gece kulüplerinde geçen serüvenlerini okuyup durmaktayız.

«Tanınmış fabrikatörümüz falanca beyin güzel refikası Leylâ Fıkırdak hanımın üzerinde gargantine üstüne organtine işlenmiş harikulâde elegan ve dalgalayan bir «dömi parizyen» «nüozet» vardı.

«Meşhur zenginlerimizden filanca beyin meşhur üçüncü eşi Nilüfer Oynak hanımın arkasında...»

Siz bu cümleyi isterseniz: «Sıra bekleyen azılı çapkın vardı!» diye bitirebilir ve yüksek sosyetemizin gece «ahvâlini» anlatmayı, bu minval üzere dilediğiniz kadar sürdürebilirsiniz!

Fakat bizim topyekûn unuttuğumuz şey, bu Leylâ Fıkırdak hanımlar, Nilüfer Oynak hanımlarla benzerlerinin arkasında koskoca bir millet olduğudur.

Ama unutmıyalım ki, bu milletin de, o yazarlarımızdan hiç iltifat görmeyen kendisine mahsus nice sosyeteleri var...

İçlerine sık sık giren bir vatandaş sıfatıyla, lütfen müsaade etmez misiniz, bugün ben de sizleri, o kahramanları meçhul sosyetelerden birinde gezdireyim?

★

Bir sabah, İzmir'den Balıkesir'e gidecektim.

Trenin hareket saatini yanlış öğrenmişim: Meğer, mübareğin kalkmasına daha iki saat varmış!

Vakit sabahın yedisi...

İstasyon civarında bir yer bulup oturarak, bu iki saatı geçirmek lâzım.

Oralarda o saatte açık olabilecek, böyle bir yeri nerede bulabileceğimi bir resmî polisten sordum.

«Şurası var!» diyerek parmağı ile bir yer gösterdi.

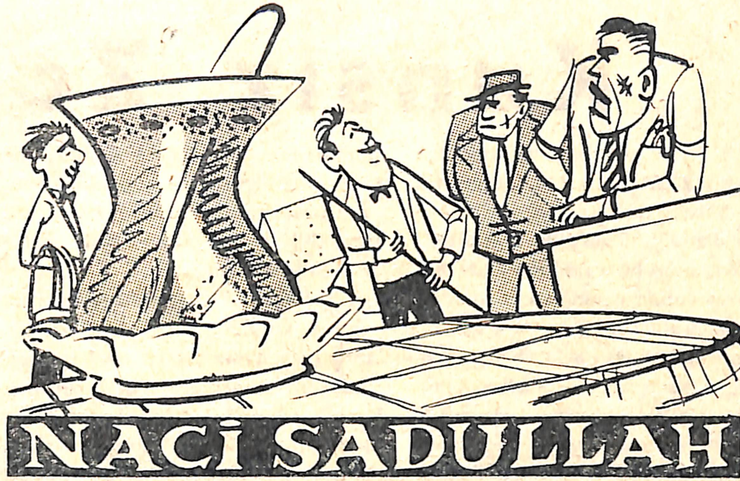
Girdim.

Girer girmez de, anladım ki, burası bir meyhaneydi.

Hem de, üçüncü sınıf bir halk meyhanesi!..

Şüphesiz, sabahın yedisinde oraya giren ilk müşteri ben olmıştum.

Hayret!.. Çürük anason kokulu boş meyhanede, o saatte hiç bir devlet dairesinde görülemiyecek bir faaliyet vardı:

NACİ SADULLAH

İki garson, ortalığı temizliyorlardı. Birisi, kunduralarını, çoraplarını çıkarmış, pantalonunun paçalarını diz kapaklarına kadar sıvamış, yalın ayak, biraz evvel ıslamış ve kepeklemiş olduğu yerleri süpürüyordu.

Öbürü, sabunlu, ılık suyla doldurulmuş bir kovayı yanında taşıyarak, ve bezini o suya batırıp çıkararak, masaları, hepsi de yağlı, ve cıgara yanıklarıyla çiçek bozuğu bir surata dönmüş muşamba örtülerini siliyordu.

İkisi de, bu milletin henüz otuzuna varmamış çocukları idiler. Sıhhatlı ve neş'eliydiler.

«— Çay var mı?» dedim.

Masa sileni:

«— Var beyim!» dedi.

Temizlenmiş masaların birine oturdum.

Çayım geldi. Cıgaramı yaktım. Ve trene daha çok vakit olmasına artık hiç eseflenmeden bu milletin, hattâ bir meyhanede bile sabahın saat yedisinde başlıyan sevimli çalışma hayatını dikkat ve rikkatle seyre daldım.

Onlar beni köşemde unutmuşlar, kendi âlemlerine dalmışlardı.

Ortalık süpüreni, bir taraftan d...

işini görürken, bir taraftan da:

«— Hayatın nesi var ellerde kalan?..» diye bir şarkı tutturmaya başlayınca, öteki ona çıkıştı:

«— Ulan inek, sabah sabah seçim nutkuna başlama... İlle anıracaksan, adam gibi bir makam tuttur!»

Bu sözleri söyliyenin sesi ve kaşları öyle çatık ki, fena halde öfkelenmiş sanırsınız...

Fakat sizin bir dövüş çıkması ihtimalini düşünerek tasalanmanıza rağmen, o, - sanki o sözleri söyleyen kendisi değilmiş gibi - işine devam ediyor.

Öteki, şarkısını kesip, ayni ciddî görünüşlü öfkeyle, fakat ayni sükûnetle cevap veriyor:

«— Haydi ordan soytarı... Sabah sabah bana bulaşma... Makam, makam diye tutturup patiden mi kovduracaksın beni?..»

Sosyetemiz, ve dekorumuz, ana çizgileri ile işte budur.

Bu sosyetenin havasr da bu!..

Derken, bu meclise, kapıdan iki yeni aktörümüz katıldı.

Birisi «habeş» esmeri... Ona: «Arap» diyorlar...

Yanındaki, kumral, iri, ve bıçak yaralı suratı gangster filimlerinin kahramanları gibi, fena halde asık bir adam. İçeri girdiği zaman kendisini: «Merhaba Arap!» diye selâmladıkları adam, patronu sordu.

Masaları silen garson işine fasıla verip doğrularak ellerini kalçalarına dayadı:

«— Neyine lâzımmış senin patron?..

Arap kaşlarını çattı:

«— Bana patron lâzım elbet... Senin gibi masa süngeriyle konuşacak değilim ya?

«— Öyleyse sen Çatlak Melâhatın terzihanesine git... «Patron» terzihanelerde bulunurmuş!

«— Ülen geç onu sen... Ben kombinezonluk «patron» istiyorum.

«— Ne, kombinezonu?

«— Şu masa meselesi... Sizin patron dün gece: «Bize birkaç masa lâzım!» dediği zaman, benimle dalga geçmemişti ya? İşte bu efendinin elinde, onun isteğine uygun masalar var.

Buldum getirdim. Bunu patronla anlaştırmanın bir kombinezonunu bulursak, size de, bize de birer ekmek parası çıkar ağabey..»

«— Atma ülen Arap, atma... Yuvarlak masa kombinezonu bu... Üç tane masadan, hem bu yarma, hem sen, hem biz, hem patron otlayabilir mi?

«— Ülen biz sana bir koalisyon teklif ediyoruz... Sen ister yanaşırsın, ister yanaşmazsın... Ama iş böyle fazla incelemeye dayanırsa, biz de esaslı plânlamaya gideriz sonra...

«— Haydi ülen haydi, sabah sabah huzuru bozma...

«— Sen huzuru geç de, bu efendiden af iste!..»

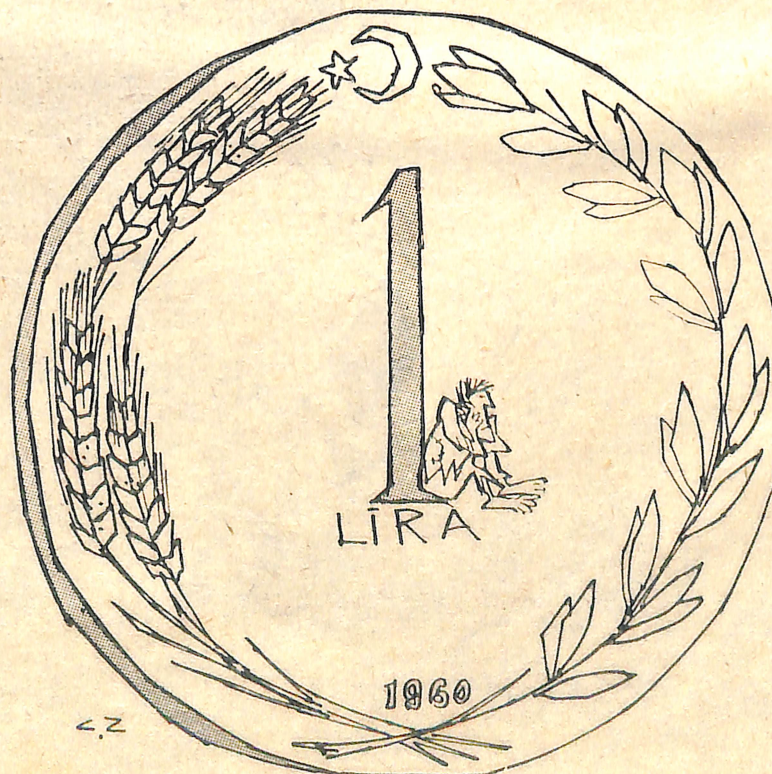
Arap, bunu söylerken, yanında duran iri yapılı, suratı gangster yaralı adamı gösteriyordu:

«— Çünkü, dedi, sen buna «yarma» dedin! Bana söylesen ben hazmederim ama, bizden olmıyanlar yemez o lâfı!..»

Bu sefer ortalığı süpüren garson söze karıştı:

«— Ülen Arap, besleme basın gibi araya fit katma... «Yarma» demek, fena bir şey değil ki... Şeftalinin yarmasına hepimiz göbek atmaz mıyız?..»

İriyarı adam sırıttı:

YAZISIZ!

«— Boş ver kardeşim, biz de sizdeniz, biz «Yarma» lâfına kızmayız!..»

Bunun cevabını, masaları silen garson verdi:

«— Hah şöyle ağabey... Ben zaten senin ne adam olduğunu daha ilk bakışta suratından anlamıştım..»»

Arap, iri yapılı adama döndü:

«— Ne yapacaksın ağabey... Bunlar beyle işte, it alayı!..»

Sonra, bakımsızlıklarına rağmen, nasıl o kadar beyaz kalabildiklerine şaşılacak kadar beyaz dişlerini göstererek güldü:

«— Sen şimdi kongre nutkunu kes de esasa gel: Ne zaman teşrif eder sizin zampara patron?..»

«— Ülen hürriyet var şimdi... Canı ne zaman isterse o zaman gelir!..

«— Peki, öyledir de, sen ne diye «Kançeşme» horuzlarından evvel ayaklanıp bu kovanın içine düştün?..

«— Eeeey oğlum, her şeyin bir yolu, yordamı var... Hele grev hakkı bir sağlama bağlansın da, ondan sonra görürsün sen...

«— Ne olacakmış ondan sonra?

«— Ne olacak ulan... Ondan sonra sen buraya sabahın yedisinde geldin miydi, iş başında patronu bulup:

«— Garson Mürteza geldi mi?..» diye beni soracaksın!.. Patron: «Grevde!» diyecek!..

«Akşam geleceksin: Ben yine grevde!.. Ertesi sabah geleceksin: Ben yine grevde!.. Daha ertesi sabah geleceksin: Ben yine grevde!..

«— Yaaa... Ne zaman çıkacaksın grevden?..

«— Hiç çıkmıyacağım... Ben bir kerre şu greve girebilsek diye kırk yıl beklemişim: Bir defa girdikten sonra bir daha çıkar mıyım?...

«— Ülen, ülen, bana numara yapma... Sana: «Sosyal adaletçi diye bir çamur atarım, on sene hamamda yatsan, kirini kabartamadan çıkarsın!...

Onlar, insana hemen kavga edeceklermiş tasasını veren bu şakalaşmalarına böylece devam ederken, hiç, ama hiç gölmüyorlardı!

O anda içim sızladı:

İşte «yüksek sosyete dedikoduları dışında kalan halkımızın pek çok özelliklerinden birisi de buydu: O, tıpkı içinden ağladığı gibi, içinden gülüyordu!

Saatıma baktım: Trenime yetişmem için hemen kalkmam lâzımdı.

«Hesap! dedim.

Garsonların sofra sileni karşıma dikilerek, âdeta, sanki hesap vermekten kaçan bir müşteri imişim de beni paylıyormuş gibi, kaşlarını çattı:

«— Ne hesâbı o beyim? Meyhanede bir sabah çayının hesabı mı olurmuş?..

Ve sonra gülümseyerek ilâve etti:

«— Hem deminden beri o kadar kafanızı ağrıttık... Şimdi sizden bir de üste para mı alalım?..

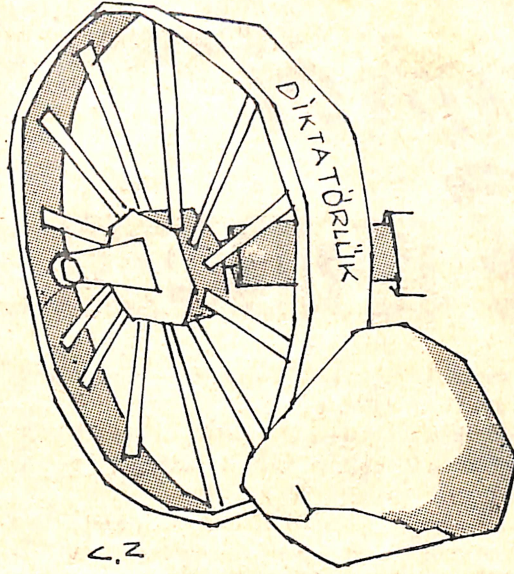
Ben, mahcup, memnun, minnettar, ve birbirine karışmış daha binbir duygunun başıma ayni zamanda üşüşmesinden doğan bir sersemlik içinde şaşkın, kapıya doğru yürürken, Arap:

«— Gördün mü dedi, müşteriyi kaçırdın işte...»

Ve bizimki, aklınca alçalttığı bir sesle ona cevap verdi:

«Yavaş söyle ülen şapşal, onu kaçıran sensin!.. Herif gidince bir referandum yapalım da, kabahat kimdeyse çay parasını o uçlansın!...

Naci Sadullah DANİŞ

Arabaya taş koydum...

Ben bu yola baş koydum!

Acaba nasıl görecek?

Ege Tıp Fakültesi Profesörlerinden Salâhaddin Erbakan, Elâzığ'lı bir vatandaşa ölü gözü takmış... Demek, yıllardır dünyaya kapanmış iki pencere açılacak ve Elâzığ'lı vatandaşımız karanlıktan aydınlığa çıkacak...

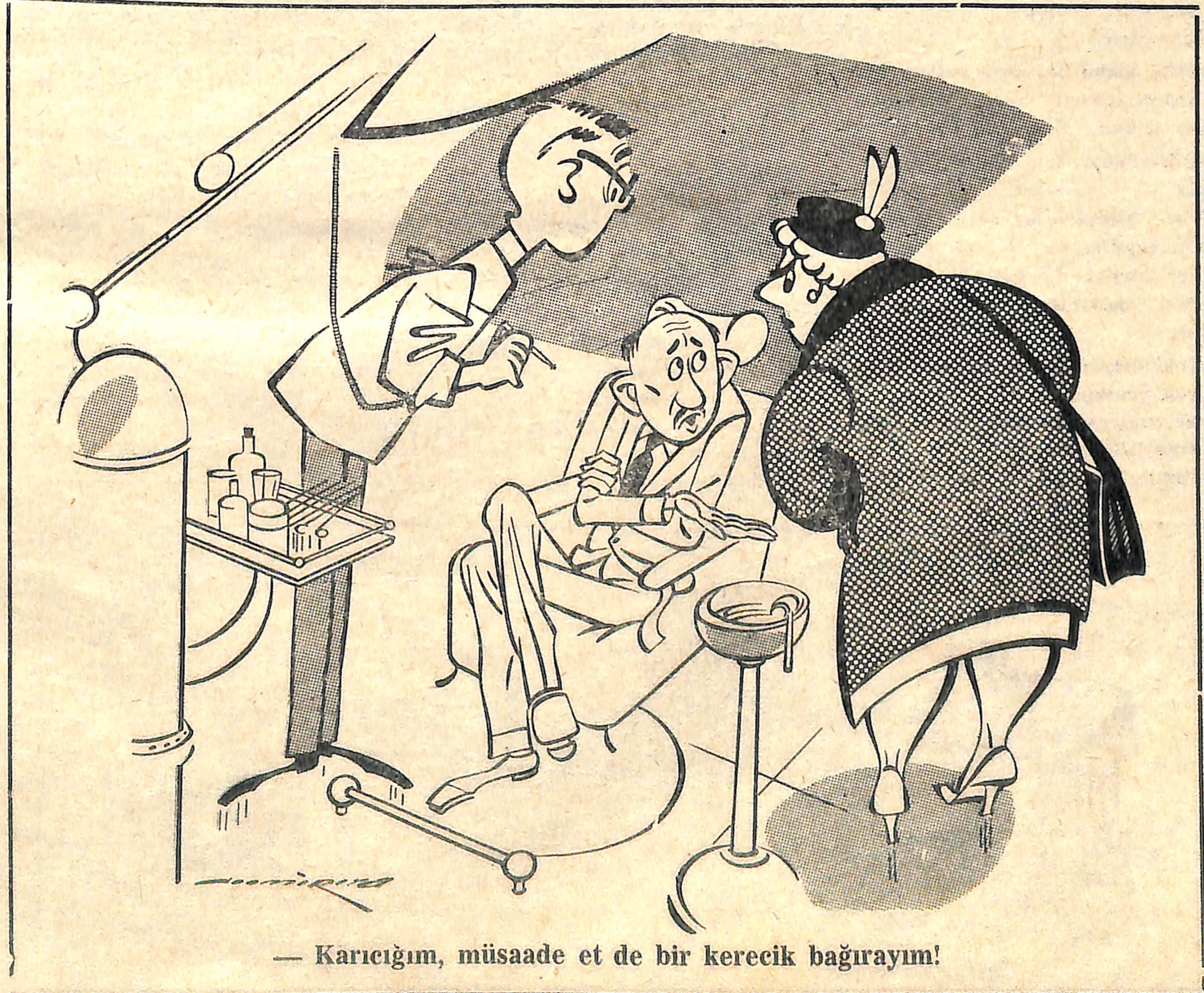
Bizim merak ettiğimiz şu: Dünyayı nasıl görecek acaba?..

Ortada değişen iki şey var: Biri, değişen gözler.. Öbürü, değişen dünya!

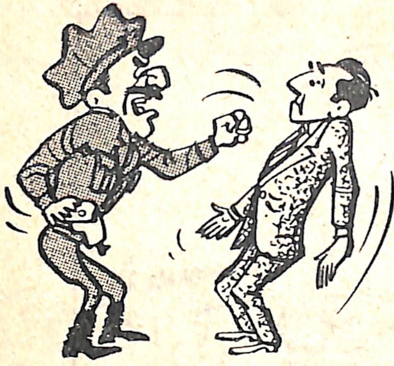
Acaba bu hasta Anadolu çocuğuna kimin gözlerini taktılar?.. Eğer, gün görmüş, dünya görmüş bir zenginin gözleri ise vay Elâzığlı'nın başına gelenler!... Baba evine dönünce, kimbilir, gördüklerini ne kadar yadırgıyacaktır!

Ancak, başkasının gözleriyle dünyayı görecek bu vatandaş, kendi gözlerini kaybedeli tam ondört yıl olmuş... Şimdi, yeniden gözlerini açınca son defa gördüğü ondört yıl önceki dünyayı, o 1948 dünyasını bulabilecek mi?..

Korkarım, belki de dünyayı gördüğüne pişman olacak!

— Karıcığım, müsaade et de bir kerecik bağırayım!

Hakaret ha?

Rıfat Ilgaz

FELEK bizi her boyaya soktu çıkardı. Hani ne derler, bir fıstıkîmiz kalmıştı, o boyaya da girdik.

Öğretmenlik de yapmıştık adam kıtlığında... Yaz gelmiş, karneleri vermiştik. O park senin, bu sokak benim dolaşıp duruyorduk. Aldığımız üç otuz para aylıkla Park Otellerde, Ada Palaslar'da cirit atacak değildik ya...

Bir gece, okul kâtibiyle kenar meyhanelerden birinde ucuz ucuz kafaları bulmuştuk. Şarap içmiştik bardak hesabı. Sonra çöktük bir kahveye, tavlaya başladık. Vuruyoruz, kırıyoruz derken, baktım saat on biri bulmuş... Ev biraz uzakça olduğu için:

«Haydi bana müsaade...» diye bir dolmuşa atlamıştım ki noktadaki polis elini kaldırdı:

«Duuur!...»

Şoför ters ters baktı:

«Ne var abi?»

Ben acımağa başlamıştım, «Ver ehliyetini!» diyecekti herhalde. Hayır, öyle olmadı. Birden bana döndü:

«Ver hüviyetini!»

«Ben mi?» dedim.

«Evet, sen!»

Kabak bizim başımıza patlamıştı:

«Neden icabetti bu?... Anlıyamadım!» dedim

«Sıkı yönetimden hiç mi haberin yok?»

«Var... Olmaz olur mu? Ama durup dururken...»

«Ver hüviyetini... Lâf istemem!»

«Peki ama kimseden istemeyip de.. Benden...»

«Çok konuşma, ver hüviyetini!»

«Yok yanımda!»

«Ne uzatıyorsun lâfı?.. Yok deyip çıksana işin içinden!»

«Yanımda yok ama... Siz eğer hüviyetimi ispat etmemi istiyorsanız..»

Dolmuşun kapısını açtı. Kolumdan tuttuğu gibi çekti dışarı! Beni uğurlamak için durakta bekleyen arkadaş, sokuldu polise:

«Efendim!» dedi, «Arkadaş, benim kâtipliğini yaptığım okulda matematik öğretmenidir. Adı da Salih Okutur. İşte benim hüviyetim...»

Ona ters ters baktı:

«Avukatı mısın onun sen?»

«Hayır!» dedi, «Sadece onun hü-

«Karakolda ispat edersin! Yürü!»

viyetini ispat edecek durumda bir kâtip... Okul şurada... Kapının anahtarı cebimde... Gider sicil defterini yüklenir getiririm!»

«Arkadaş!! Senden bir şey soran mı var?... Çek arabanı! Allah Allah! Ne vükelâ adamlar var memlekette... Bırak da vazifemizi yapalım be!»

Dolmuş kalktı, gitti. Üç beş meraklı kaldı ortada...

«Yürü!» dedi, «karakola!»

Karanlığa doğru acı acı düdüğünü üfledi. Bir bekçi göründü karşıdan:

«Sen bekle noktada da...» dedi, «Şunu karakola götüreyim!» Sonra bana döndü:

«Yürü bakalım!»

İtmeyle vurma arası bir tartaklama... Kapaklanmamak için memura doğru uzattım elimi...

«Vay!» dedi, «Yumruk sallıyorsun ha!»

Tepem atmıştı:

«Ne yumruğu be!» dedim, «Biraz yavaş olsana... Karakola gitmem diyen oldu mu sana?»

«Zabıtaya hakaret ha!... Bekçi gördün ya... Bana yumruk salladı. Üstelik ağzını da bozdu, şahitsin! Sen de gel karakola...»

Seyircilere döndüm:

«Siz de şahit misiniz?» dedim, «Hakaret etmediğime!»

Kimsede ses yok... Bu soru benim hiç işime yaramadı, o faydalandı bundan:

«Açıkgöz!» dedi, «Yalancı şahit topluyorsun ha! Yürü bakalım sarhoş herif!»

Bu sefer tartaklama, daha kökten oldu. Ayaklarım kesildi yerden. Tepe taklak gittim. Artık kan beynime fırlamıştı:

«Yahu!» dedim, «Biraz yavaş olsana... Ayıp değil mi?»

«Yürüüüü!...»

Yürüdük. Karakol da uzak değil di zaten... Bizimle birlikte arkadaş da gelmişti. Onu sokmadılar komiserin odasına. Ben, bekçi ile polisin ortasında girdim içeri. Komiser:

«Kim bu?» dedi.

«Sözüm ona öğretmen... Kendisi öyle söylüyor. Hüviyet sordum, hakaret etti bana, yumruk salladı, ağır elfaz kullandı!»

«Yani zabıtaya hakaret!»

«Evet efendim! Üstelik de ağır sarhoş...»

«Sarhoş ha!... Söyle bakalım, ne iş yaparsın sen?»

«Söyledi ya, öğretmenim... Az ilerdeki orta okulda...»

«Utanmıyor musun? Bir de öğretmen olacaksın! Ne içtin söyle bakalım?»

«İki bardak şarap...»

«Hep böyle dersiniz. Ortalığı alt üst edersiniz de, ifadeye gelince... Efendim ben sarhoş değilim, iki bardak şarap içmiştim de... Sen külâhıma anlat benim! Adın ne? Yaz İlhami efendi!»

İfade başlamıştı. Bu arada noktadaki polisin de adı soyadı yazıldı. Beni tartaklayanın soyadı Soymukçu idi. Soymukçu... Soymukçu... Yabancı gelmiyordu bana... Tamam!... Üçüncü sınıftan Erol'un soyadı...

Anlaşılıyordu artık... Bütünlemeye bıraktığım bir öğrencinin şerrine uğramıştık... Ne yapalım, çekecektik artık.

İfadem alındıktan sonra bir odaya tıktılar beni. Kenardaki peykeye iliştim. Bir polis girdi yanıma:

«Neden attılar buraya seni?» dedi, «Ne halt işledin?»

«Şeyden... Hüviyet sordular da..»

«Çıkarıp efendi efendi gösterecek yerde, bozdun ağzını değil mi? Şuna, adiyle, saniyle zabıtaya hakaretten desene!»

Ayaklarıma bir tekme savurdu, tekme ile birlikte bir de küfür... Az sonra bir başkası geldi yanıma:

«İfadeni aldılar mı?»

«Aldılar!»

«Hangi suçtan?»

Öğrenmiştim suçumu artık:

«Zabıtaya hakaretten!»

Düğmesine basılmış gibi açıldı açıldı da bir tekme de o salladı:

«Zabıtaya hakaret ha!.. Şu memlekette hakaret edecek başka birini bulamadın mı?»

Az sonra bir bekçi baktı kapıdan:

«Hayrola ahbap?» dedi, ne halt işledin?»

Kendini zabıtadan saymaz diye bir saflık daha gösterdik:

«Zabıtaya hakaretten!»

Tekmeye cesaret edemedi ama temiiiz bir küfür çıkardı.

Komiserle bir polis daldı içeri. Beni göstererek:

«Götür şunu doktora!» dedi, «Selâm söyle benden. Bir rapor versin, sarhoşluk raporu...»

Komiser çıkar çıkmaz beni götürecek polis geçti karşıma:

«Sarhoşsun ha!» diye sordu.

«Gördüğün gibi!» dedim.

«Suçun ne?»

«Suçum mu?... Suçum...»

«Canım utanma söyle!»

«Suçum...»

«Söyle be! Dilini mi yuttun?»

«Yankesicilik!»

Keyifli keyifli gülmeye başladı. Ahbapça vurdu omuzuma:

«Ne yürüttün? Çarık mı?» diye sordu. Anlamamıştım:

«Onun gibi bir şey!» dedim.

«Ne çıktı içinden?»

«İçinden mi?... Çarığın içinden ne çıkar ki...»

«Söyle be! İki bin mi? Üç bin mi?»

«Üç bin falan.»

«Peki zulandan ne çıktı?»

«Ne dedin?»

«Zulandan canım?»

«Ha!... Ondan da o kadar.»

«Yani» dedi, «temizsin şimdi?»

«Öyleyimdir herhalde.»

«Çok mu mariz yedin be?»

«Efendim?»

«Çok mu ıslattılar seni?»

«Çooook!»

«Tabansızmışsın!»

«Evet... Öyleyimdir!»

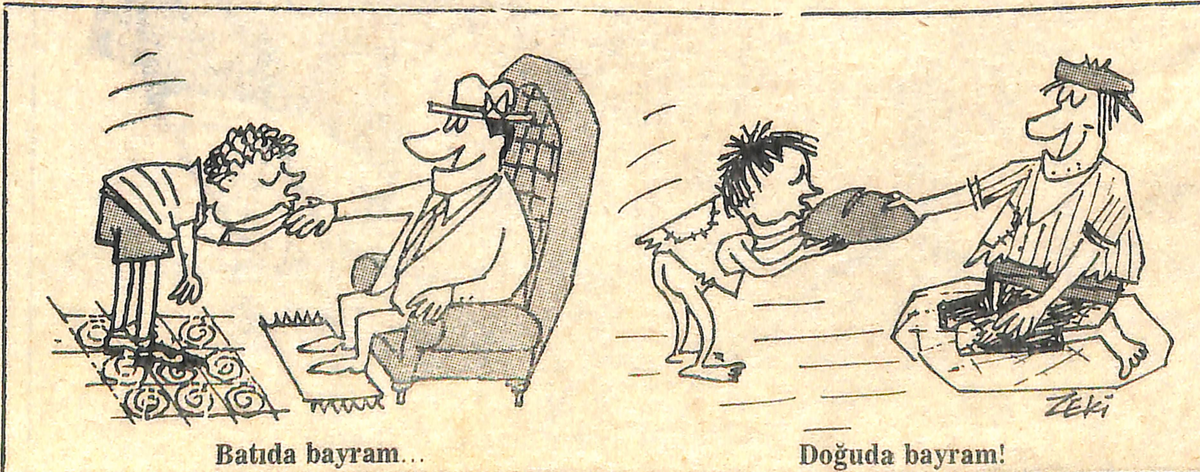
Birden suratı karmakarışık oldu:

«Kalk» dedi, «Gidelim doktora... Yiyemiyeceğin pilâvın başına ne diye geçersin?»

Yüzüme tükürür gibi:

«Aptal!» dedi, aptalsın sen!»

Hiç kızmadım. Bir hakaret yoktu ki bunda!

Batıda bayram... Doğuda bayram!

Akşam.. İstanbul'da kış: Dinmiş yollarda sesler,
Gene karayel azmış: Baştan uçuyor fesler!
Dondurucu soğukta buğulanmış nefesler,
Bir âlemi saklıyor evlerdeki kafesler!..

Işıklar süzülüyor perdeler arasından,
Yok başka bir aydınlık.. Bütün mahalle zından..
Saçakta sular donmuş, geçmeyiniz yakından:
Buzlar sivri bıçaktır; sanki sıyrılmış kından!..

Yatsı vakti ulurken köpekler uzaklarda,
Bekçidir ,elde sopa, dolaşan sokaklarda..
Kış gecesi sanmayın herkesi yataklarda;
Refah —kahkaha olmuş— çınlıyor konaklarda:

Her odada kurulmuş bir güzel çini soba,
Ev tıpkı hamam gibi.. Bakır mangallar caba..
Cici anne hırkalı.. Kürk giymiş büyük baba..
Helva yemeğe gelmiş akşam hısım, akrabâ!..

Kara kış bastı diye kimse değil kederde,
Kediler bile mes'ut: Uyuyorlar minderde!..
Pencere kenarında düşmüş çocuklar derde:
— Bozacıyı duymayız belki geçip gider de!..

İşte Arnavut geldi.. Herkeste bir heyecan:
Leblebili bozalar.. Dayanır mı buna can!..
Sonra, halka halinde, yerde oynanır fincan:
Yüzüğü buluverir bâzı, ilk elde, açan..

O eski konaklarda neler görürdük, neler:
Soba kapaklarında pişiyor kestaneler..
Dolapların içinde sıcak «Gusulhane» ler:
Orada yıkanıyor üşüyen haminneler...

Gelin hanım bir yanda rastık çekiyor kaşa..
Bacı, romatizmalı: Gelmiş düşkün bir yaşa..
Alt katta oturmuşlar aşçı, seyis başbaşa..
Konak huzur içinde.. Hiç sebep yok telâşa:

Odun, kömür yığılı.. Kiler erzakla dolmuş,
Vekilharçlar her şeyi, yazdan, ucuzca bulmuş..
Büyük kavanozlarda hep turşular kurulmuş..
Yiyin.. Süzme bal gibi, pekmez küpte durulmuş!..

Kış hazırlığı yapmış, aferin bahçıvana:
Bakın şu tavandaki hevenk hevenk sovana..
Bu kilerde şaşarsın göz atsan hangi yana:
Kazevilerde pirinç.. Torbalarda tarhana!..

Önceden düşünülmüş dört ay ev halkı ne yer:
Kangal kangal sucuklar.. Birkaç çuval da şeker..
Atalar ne tutumlu, ne akıllıymış meğer;
Hattâ kavurma da var.. Kasaba kim baş eğer!..

Eskiden yaşanmazdı dipsiz anbar, boş kile,
Kış, insana olmazdı bugünkü gibi çile!..
Konaklar bir âlemdi.. Hepsi gelmez ki dile,
Küçüklere örerdi nineler çorap bile!..

O sihirli devirde, refahın yoktu sonu,
Kuruşun hükmü vardı çarşıda eni konu!..
Kimse bozduramazdı kolayca bir altunu,
Neydi o eski bolluk?.. Unut, unut sen onu!..

Necdet Rüştü EFE

Bütün Milletvekilleri İnönü'yü ayakta alkışladılar. (Gazeteler)

Sen kim gelesin meclise bir yer mi bulunmaz?

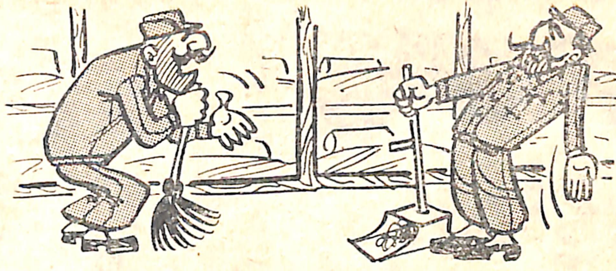
Baş üzre yerin var!

Baş...... bakan!

Kibarlık Yarışı...

Adnan Veli

EDİRNEKAPI'da, Gökay'ın valiliği zamanındaki tâbirle «Valinin askerlerinin karargâhı» nda, yeni tâbirle «Çöpçüevi» nde, akşam yemeği tamamlanmış, yatma hazırlıkları başlamıştı.

Kamyon çöpçülerinden Beşiri'li Tahir, yatağının üzerine sırtüstü uzanmış, dinleniyor, hem de memleketini düşünüyordu. Uzun zamandır babasından bir haber alamamıştı. Kendisi de son mektubu göndereli üç ayı aşmıştı. Bir aya kadar da cevap çıkmıyacak olursa, kalkıp memleketine gitmeyi düşünüyordu. Giderken, burada biriktirdiği paraların bir kısmıyla, babasına, karısına, topuz oğlana ufak tefek hediyeler de alıp götürecekti elbet...

İstanbul'a geleli bir yıla yaklaşıyordu. Bu müddet içinde yabaniliktan enikonu sıyrılmış, İstanbul'a yakışır bir adam olmıya başlamış, hele sivil elbise giydiği vakit, şehirliden hiç ayırt edilemez hale gelmişti. Bu da çöpçülük sayesinde mümkün olmuştu.

Yatağının üzerinde efkârlı efkârlı uyuklarken, yanına, arkadaşı Kel Ali sokuldu:

— Uyuyon mu len?.. Sana diyom Tahir!..

Beriki gözlerini açtı. Hiç istifini bozmadı. Kel Ali bir daha sordu:

— Beri bak!.. Bir diyecem var sana...

— Di baham...

— Gayfeye gidiyon mu bu ağşam?

— Yok...

— Sifillerini virin mi bana, elli guruş virsem?..

— Urbaları mı?..

— He ya...

— Sana yaraşmaz o urbalar...

— Ne deyi yaraşmazmış?..

— Kibar adam urbasıdır o...

— Pekey, sana nasıl yaraşırmış?.

— Kibarım ben, len...

— Vay kibarım vay... Nirden belledin bu kibarlığı sen?..

— Ahlımı gullanmışem, bellemişem...

— Len oğlum, sen bu çöpçülükte daha bir yılı tamam itmedin. Senin kibarlığın nirden gelir?.. Sen de çöpçüsün, ben de çöpçüyüm...

— Ula sen galdırım çöpçüsüsün, ben gamyon çöpçüsüyem...

— Galdırım çöpçüsü olmayınan, Daşlı Tarla'nın çöpçüsü değilim ya.. Osmanbey'inen Bomonti mahallasının çöpçüsüyüm...

— Aha ben de Maçga'nın gamyon çöpçüsüyem. Kibarlığım Maçgayınan Nişantaşı'ndan geliyir..

— Osmanbey'in Maçgadan ne aşşağı galır yanı var ki?..

— Sen Maçga'yı bilirsin mi?.. Maçga'nın çöpünü görmiş misen?..

— Pekey, sen Osmanbey'in çöpünü biliyon mu?..

— Bana bak, Maçga'nın çöpü kibi çöp olmaz. En kibar çöp Maçga çöpüdür...

— Senin kibarlığın çöpün eyi olmasından mı geliyor?..

— Ondan geliyir...

— Bir yol soralım Onbaşıya... Bahalım hangimiz kibarız... Onbaşıım. Gözüne gurban olıyım Onbaşım, beş dakka yanaşıvir yanımıza...

Koğuşun dibindekn yatağın üzerinde, eskimekten muşambalaşmtş iskambil kâğıtlarıyla pişti oynıyan Sefer Onbaşı, başını kaldırmadan cevap verdi:

— Ne var len?? Ne istiyon?..

— Onbaşım, az beri bak Allaıma...

— Görmuyon mu len, kâhat oynuyom??..

— Bi dakka bakıvir be Onbaşım. Kibarlık müsabakası var burda...

— Ne kibarlığı len?..

— Yaşama kibarlığı canım.. Hangimiz kibarız deyi inada girdik...

— Az bekle.. Bu el bitenecek bekle...

Kel Ali, Tahir'e döndü:

— Oğlum, bizim Osmanbey'in çöpü, birinci çöptür? Vallaha sen o çöpü bi görsen, oturup gaşşık gaşşık yirsin...

Beşiri'li Tahir gülümsedi:

— Sen Maçga'nın çöpünü görmiş misen?..

— Ağnat bakalım, Maçga'nın çöpünde ne bulunur??

— Maçga'nın çöpünde mi?.. Portakalın kabugi, muzun kabuği, en yüskek elmanın kabugi bulunur...

— Osmanbeyin çöpünde o gabuklardan her daim bulunur. Emme Avrupa kazozunun şişeleri de bulunur. Ecnebiye gonservesinin gutuları da bulunur. Geçende bi gırık darak buldum, üzeri tüm gırmızı taşınan işlenmiş... Melmekete götürecem. Bi dene pifo dütününün gutusunu buldum, içine ister leçer goy, ister gaymak goy, ister isen garabober goy..

— Onlar Maçga'nın çöpünde çok bulunur. Maçga'nın çöpünde Amerikan cigarasının gutuları, Amerikan kaymağının kutuları, Amerikan lâstik kılıfları, Amerikan domuz kavurmasının kutuları, Amerikan eşek sütinin kutuları...

— Eşek sütü de ne ki?..

— Aah, tamam.. Maçga'nın karısı, banyosunun içine Amerikan eşek sütini katıyir, varıp içine yatıyir, kutusunu da çöpe atıyir.

Iskambil oyununu yarıda bırakan Sefer Onbaşı, Tahir'in yatağına iliş ti:

— Beni niye çığırıyonuz len?..

Kel Ali söze karıştı:

— Onbaşım, Allahına doğru gonuş. Bu Tahir çöpçülüğe gireli bi yıla varmadan kibar olup çıkmış. Sifil esbabını bana viremezmiş. Kibarlığı da Maçga'nın gamyon çöpüçüsü olmayınan kibarmış. Ben de vardım didim ki, Osmanbey'in kibarlığı gatiyen Maçga'nın kibarlığından aşşağı galmaz. Sen bunca yıldır çöpçü onbaşısın, bilirsin. Maçga'nın çöpü mü yüskektir, yoğsam Osmanbey'in çöpü mü?..

— Maçga'nın çöpü kibar çöptür, emme Osmanbey'in çöpü de aşşağı galmaz.

Tahir atıldı:

— Onbaşım, Maçga çöpünden ne çıkıyir, biiir misen?..

— Helbet bilirim len...

Kel Ali onun lâfını yarıda kesti:

— Onbaşım, sen bizim hâkimimiz oluvir. Osmanbey'in çöpünden İngiliz çayının posası çıhıyor, bakalım ne cüvap vircek Tahir?..

Tahir, yattığı yerden doğruldu, yatağa oturdu. Enikonu sinirlenmişti:

— Maçga'nın çöpünden Amerikan gassık bagının tokası çıkıyir.

— Osmanbey'in çöpünden Macar sucuğunun zarı çıhıyor..

— Maçga'nın çöpünden karadut reçelinin şişesi çıkıyir.

— Osmanbey'in çöpünden Amerikan talık podrasının süzgeci çıhıyor.

— Maçga'nın çöpünden mart ayında karpuz kabuginin kendisi çıkıyir.

— Osmanbey'in çöpünden, gadınların düşürdükleri çocukların kâhıta sarılmış cenazeleri çıhıyor.

— Maçga'nın çöpünden Osmanbey'deki o gariların babalarının kuvvet ilâçlarının boş şişesi çıkıyir.

Sefer Onbaşı ikisinin de sözünü kesti:

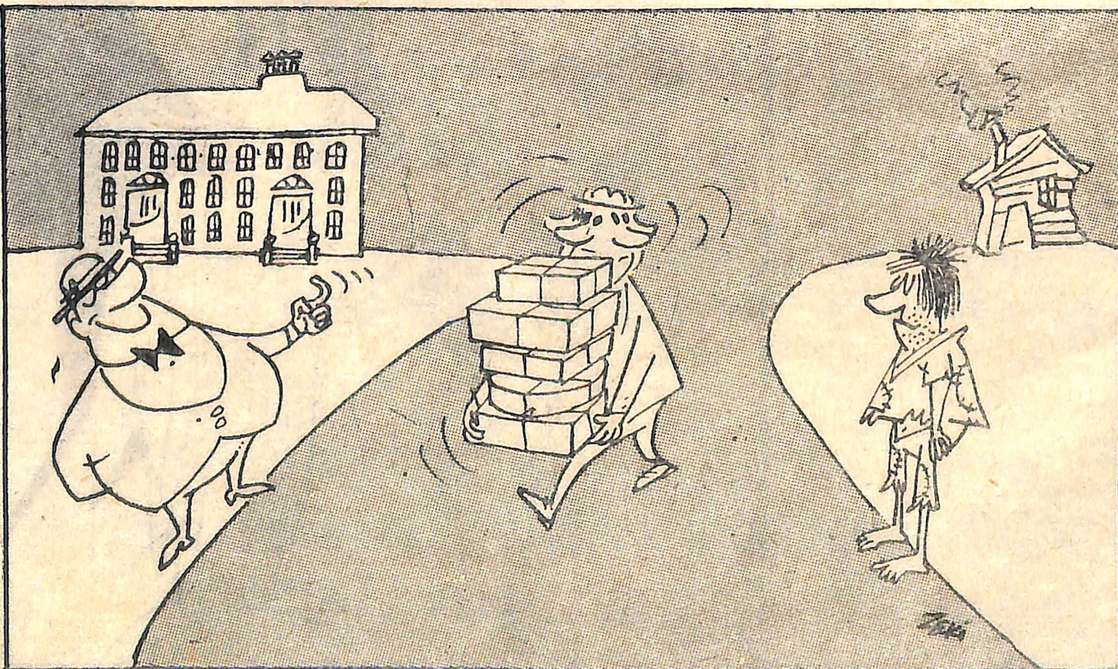
— Ağnaşıldı, dedi. Bu işte Tahir azcık daha kibar...

— Niye Onbaşım?..

— Erkeklik onun darafında galdı. Tahir gazandı bu işi... Kibarlıktan yana bundan ötesi olmaz. Gulahları çınlasın, esgiden bir onbaşım vardı benim. Çok yüksek bir çöpçüydü. Zâtine beni o yetiştirdiydi. Bana dirdi ki «Oğlum, dirdi, bir melmekette hak hukuk ganunları eyimidir, yoğsam fena mıdır, deyi ağnamak ister isen, Şişli'nin çöp tenekesine bir yol bak, bir yol da Zeytinburnu'nun çöp tenekesine bak, ganunların nasıl işlediği ordan ağnaşılır dirdi. Ondan belli bir melmeketin kibarlığı, sıkıntısı, bolluğu, yokluğu hep çöp tenekelerinden ağnaşılır. Kibarlığı da ordan ağnaşılır. Şincik Tahir gazandı bu işi. Ben varıp piştimi oynuyom.

Onbaşı onların yanlarından uzaklaştı. Kel Ali enikonu mahzunlaşmıştı. Tahir'in suratında da kibarlığın bütün gururu birdenbire belirivermişti.

Adnan VELİ

Bayram geliyor!

Bekledim de gelmedin!

«Yahu ne var Ankara'da?...» Uzaktan gelen bunu soruyor, basar basmaz ayağını başkentin toprağına. Sonra görüyor ki o uzakta söylenenler yok. «Bir bekledim de gelmedin» havası var... Amma alıştık biz Ankaralılar ona. Zaten «O bekledim de gelmedin» havası, çok câzip... İnsanı uyanık tutuyor, kamçılı tutuyor, korkusuz tutuyor, mağrur tutuyor... Alıştık biz ona koyunların kavala alıştıkları gibi... Geçenlerde öğrendim, koyunlar kavala o kadar alışırlarmış ki, su içmeğe gitmezlermiş uzaklaşmamak için o sesten, ve sararıp solarmış Mecnunlar ki, salkım salkım, kıvrık kıvrık tüylerinin altında derileri... İşte, bizler de sararıp solup ayrılamıyoruz Ankara-dan...

Büyük atraksiyon gene Meclis... Bomboş olmasına rağmen... Milletvekillerini güç getirtiyorduk Meclise, şimdi hiç getirtemiyoruz... Zaten yüz kere söyledim, «O bina tören binası, çalışmağa müsait değil...» diye. Tören de yok şimdi... Milletvekillerinden ısrarla memleketlerine dönenler var. Bu acelede ilk plânda güneyliler geliyor... Adana, Antalya falan... Liderlerden İnönü, her zamanki gibi... Gümüşpala ürkek... Ekrem Alican kasık... Bölükbaşı, sâkin... Kendinde dokunulmazlıkların tümünü yığılmış görüyor... Görür, görür...

Millî Birlik Komitesi üyeleri neşelendiler, sonra neşesizleştiler. Hepsi bir hayli «bilgili» gelecek hakkında.. Hele Kâmil Karavelioğlu... Daha AP den atılmalar olmadan, atılacakların listesini tesbih çeker gibi sayıyordu.

Halk Partililer fosur fosur cıgara içiyorlar koridorlarda. Orada, burada AP lilerle tartışmalar patlıyor... Bir tanesinin yanından geçerken şunu işittim:

«— CHP üçbeş subay bulmuş, bize gözdağı vermek istiyor...»

Siz de bulun üstadım, bulabilirseniz, madem ki o kadar kolay bulunabiliyormuş...

Sâkıt yakınları artık o «ötüşmeli» kabul günlerini yapmıyorlar. Fısıltı fısıltılı akıl danışmalarla yetiniyorlar, kapı kapı...

Adliye Vekili Sahir Kurutluoğlu, (herkes yüksek söz etmek zevkine vardı...) «Şunu şunu yapan, veya şunu şunu yapmıyan, beni karşısında bulacaktır.» gibi lâkırdılar ediyor... Sevimli adam Sahir bey, yumuşak adam, üstelik iyi giyinen adam. Onu birdenbire karşımda bulsam, «Aaaa bonjur Sahir beyefendi, kravatınız bitirim!...» gibi bir tepkim olurdu. Başkalarının tepkisi ne olurdu ki bu karşıda bulmada?.. Müesseselerde memurlar ayağa kalkmış halde. Dışarıya çıkmak istiyenler, «Aman bir an evvel çıksak da, beklenmedik bir olay bizi kıstırmasa burada...» diye dertleniyorlar. Beklenmedik olay... Beklenmedik'lik var mı dünyada artık?... Bence yok... İçerde parlamak istiyenler, «aman beklenmedik bir şey çıkmasa da şu turizm işleri yarıda kalmasa.» diye konuşmalar yapıyor... Tabiî mühim, turizm, hele şu zamanda... Cihad Baban bey, sahne perdesi kadar afisler bastırmamış mıydı?... Turist döviz getirir, döviz de... Unuttum... Ne getirirmiş?... Galiba mutluluk veya onun gibi birşey... İşte Ankara'da böyle bir «bekledim de gelmedin» var. Makamla söyleyin de bu kelimeleri bakın nasıl içinize yatıyor göreceksiniz ne kadar sinecek içinize!...

Ruh haleti bu... Ruh haleti bu olunca, buna uygun olaylar hazır demektir. Netekim bir gece telefon çaldı geç vakit... «Gürselin ve İnönünün nutkunu dinlediniz mi?» diyordu heyecanlı bir ses, heyecanına hâkim olmağa çalışarak... Teferruat istedim, vermediler. Şu telefon dinlemesi meselesi var ya... Ondan bıktım, kalûbelâdanberi... Biz de dinlenir mi böyle harıl harıl telefonlar? Aklım almıyor. Bu düşünce o kadar herkesin içine sinmiş ki, ilânı aşk eden bile sesini alçaltıyor, lâkırdılarını «ılıtıyor,» dinleyen «resmiyet» in kulağına göre... Hadi sizde...

Sonrasını gazetelerde okumuşsunuzdur... Sonrasını biliyorsunuz... Benim merak ettiğim, «sonranın» daha sonrası... Sizin?... Herşey bir safhadır hayatta çünkü... Sonraki safhayı hazırlayan bir safha... Gene, «bekledim de gelmedin» şarkısını söylemeğe devam edebiliriz...

Cunta!..

Şükür «o akşam» dan sonra lâkırdıyı ağzımıza serbestçe alacağız... Cunta, şakırtulu şukurtulu kelime... Şimdi berberlerde kaskların altında patır patır terliyen hanımların, titizlikle rujlanmış ve sivri uçlu kalemlerle «konturlanmış» dudağından en çok dökülen kelime «Cunta»...

Bigudilerle süslenmiş beyinlerde acep ne uyandırıyor bu kelime?... Pırıl pırıl bir apolet mi?.. Hilâl şeklinde bir kılıç mı?... Yeşil gözlü, yanık tenli, çıkık elmacık kemikli bir yüzbaşı mı?... Bir yapıştırma âleti mi?... Daha keşfedemedim... Amma hepsi kumru kumru «cunta cunta» diye diye dolaşıyorlar. (Bu son zamanlarda her anın keyfini çıkarıyorum.)

Bir de «asî» kelimesi ortaya çıktı. Gene aynı rujlanmış ve sivri uçlarla «konturlanmış» dudaklardan, çok çıkıyor bu günlerde...

Bir arkadaş, bir hanıma:

«— Aman, dedi, o kadar asî asî deyip durmayın, bu asî dedikleriniz yarın meşru kuvveti temsil edebilir...»

Hanım fütursuzlukla cevap verdi:

«— O zaman onlara meşru, karşılarındakine de «asî» derim, Allah Allah, zor mu?...»

Kolayın kolayı... Bütün dünya öyle yapıyor!... Asîler dahil...

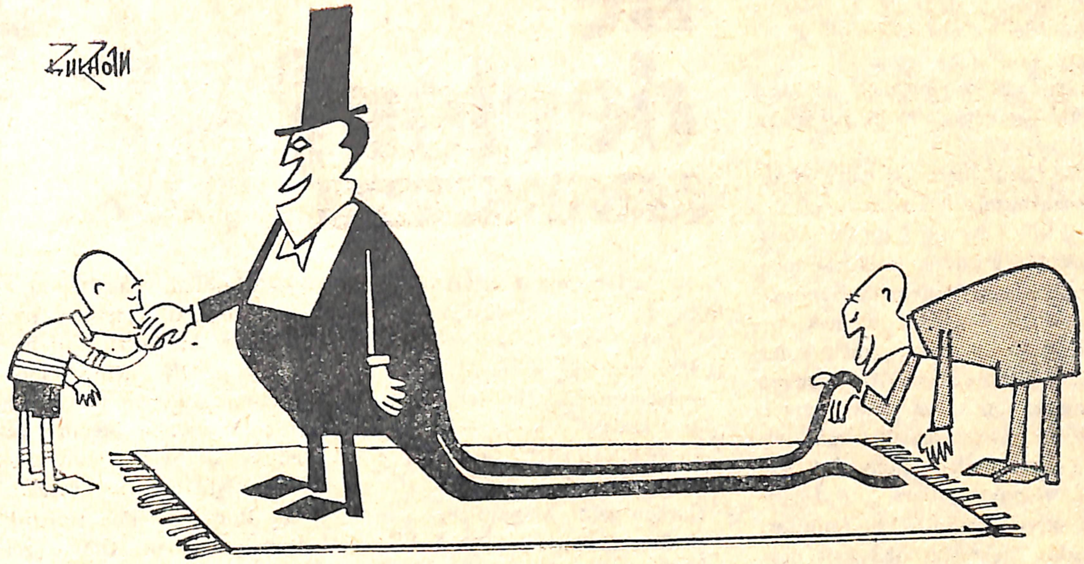
Akrabalıktanmış!

«— Yahu Ekrem Alican'da hep bir somurtmuş bebek hali vardı... Zaten bütün büyük adamlarda vardır ya... Bir Sainte Helene adasına sürülmüş Napoleon hali... Bugünlerde onda büsbütün arttı bu... Neden?...

«— Akrabalıktan...»

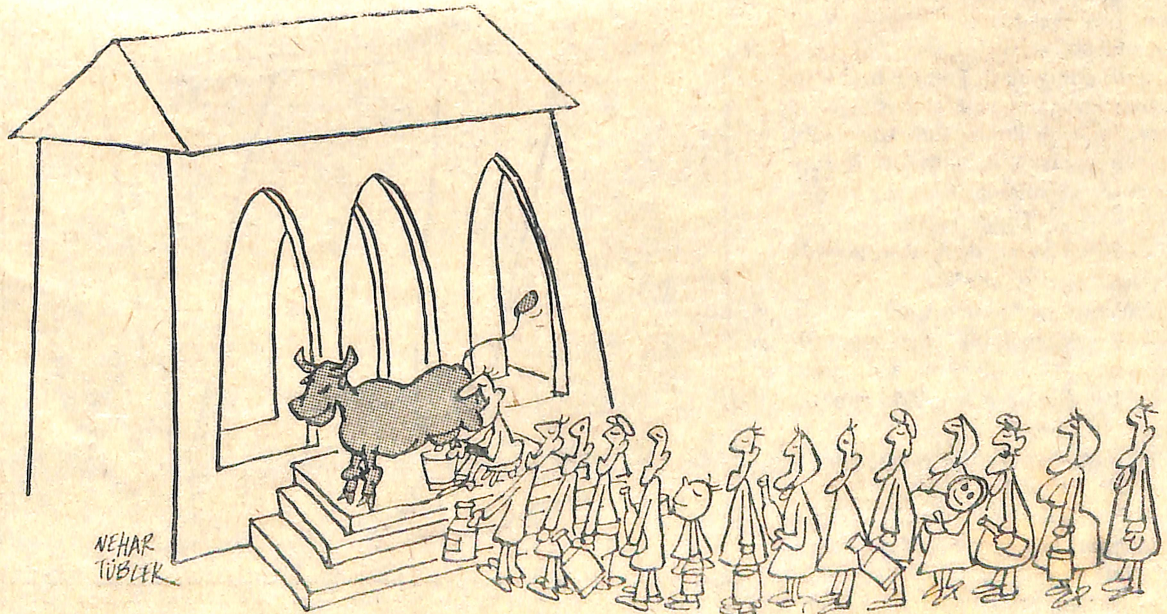
Harp Okulu kumandanı Talât'ın akrabasıymış Alican, yeni öğrendik. Hep büyük adamlığın icapları bu. O aynı Napoleon da akrabalarından çok çekmiş, çoook!...

Bayram sabahında:

Küçükler .... Büyükler!

Belediye, süt işini kendisi halledecek. (Gazeteler)

YAZISIZ!

ne derler?

Hüseyin Korkmazgil

KARNIM aç, Arkadaşı ekeyim dedim, ekemedim, Severim keratayı.

— Gel, dedim, şuralarda bir şeyler yiyelim. Çok açım ben.

Kulağınızda kalsın da, caddeyi kolkola geçmeyin. Ne diye ikiniz birden ezilesiniz?

— İyi, dedi, hem iki satır konuşuruz başbaşa...

Bir içkili lokantaya girdik. Masa seçmek bir mesele! Bilârdo topu gibi ondan ona gidiyoruz. Sonunda birine oturduk. Masa seçmek kolay değil de, yemek seçmek kolay mı? İlk gittiğiniz, ya da arasıra uğradığınız bir lokantada garson size «şu, şu, şu yemeklerimiz iyi» derse, sakın ondan istemeyin! Size bu, ikinci parasız ders.

Biz, ne yiyelim diye kıvranırken, arkamdan biri «Merhaba Sait bey» deyiverdi. Arkadaş gülümsiyerek:

— Oooo, merhaba, dedi.

Vallahi başka bir şey demedi. Demesine de zaman kalmadı. Adam bir tüy hafifliğiyle gelip masamıza oturdu. Daha biz yiyeceklerimizi söylemeden, o:

— Votka - limon, şiş, dedi garsona.

Biz de birşeyler söyledik. Adı Mahmut'muş. Tanıştırdı arkadaş. Mahmut bey ince yapılı, ufarak, düzgün taranmış saçlı, içine kapanık gibi duran, bir bakıma kaşar, bir pavyoncuyu andıran bir tip. Kaşlarını yukarı kaldırdı mı, belki kırk çizgi sıralanıyor alnına. Alın değil, plâk mübarek! Koy pikaba, çalsın sana «Çıkmam Allah etmesin meyhaneden» i...

Arkadaş, dün geceyi nerde ve nasıl geçirdiklerini anlatıyor.

— Çok saçıldık yahu, diyor. Vallahi üçyüz lira çıktı cepten. Evlât acısı gibi oturdu. Sanki ne gereği vardı? Üçyüzü bir gecede yiyecek adam mıyız biz? Ama oldu işte...

Sözü Mahmut bey aldı:

— Eğer ben mâni olmasam, bütün paranı saçıyordun be! O çakallara para mı yedirilir kardeşim? Sende şu kadar kafa yok be!

— Haydi ulan sen de.. Sanki sen ne yaptığını biliyor muydun? Tepeden tırnağa kalayladın beni. Ayakta duracak halin yoktu bir kere senin. Asıl ben seni idareye çalıştım. Yoksa polislik olmuştuk.

Saza gitmişlerdi. Paralar bizim arkadaştan çıkmıştı. Mahmut bey de arkadaşla birlikmiş. Onu korumasa, bütün parasını saçıyormuş. Korunmuş olmak arkadaşın ağrına gitmişti:

— Bırak yahu, dedi. Korudun da üçyüzü ne diye verdik?

Mahmut bey yine başladı:

— Korudum tabii... Ben mâni olmasam... O çakallara para mı yedirilir be? Önüne gelene içki ısmarlıyana ne derler?

Masaya abanıp tuttu yakamdan:

— Ne derler bey?

— Enayi derler, dedim.

Mahmut bey geriye yaslanıp uzattı elini:

— Ver şu beşi!

İkinci votka etkisini göstermiş, Mahmut bey bülbül kesilmişti. İkimize de dinlemek düşüyordu. Kafam oldu kazan! Üçüncü votkayı yarılayıp tuvalete çıktı.

— Nerden çıktı bu herif be? dedim arkadaşa.

— Ne bileyim yahu, geldi işte. Dün gece beraberdik...

Garson geldi. Mahmut bey için:

— Gelecek mi bu bey? dedi.

— Herhalde gelecek, dedi arkadaş.

— Ayrı mı olsun hesaplar?

Mahmut bey damladı. Sait sıkıntıda.

— Yok yok... beraber yazarsın..

Mahmut bey dünyanın en rahat adamıydı artık. Oturdu ve başladı:

— O çakallara para mı yedirilir be? Sen içince tüm şuurunu kaybediyorsun Sait! Önüne gelene içki söyliyecek olursan...

Bana döndü:

— Ne derler böylelerine, bey?

Canım burnumda. Arkadaşa enayi diyor, bana da onaylatıyor. Hesabı ben ödiyeceğime göre, bana da enayi deyip çıkıyor herif! Önceleri karşımda saygılı saygılı duran adam, dördüncü votkayı yuvarlayınca azıttı:

— Mâşallah sildin süpürdün masayı... Mamafi içerken yemek iyidir. Sen bir köfte daha yesene Sait bey... Niye içmiyorsun? Hadin bakalım, kaldırın şu kadehleri.

Benim çatalla benim tabaktan, Sait'in çatalıyla onun tabağından vira atıştırıyor. Bir yandan da:

— Buna düpedüz enayilik denir, diye konuşuyor. Önüne gelene içki ısmarlıyacak olursan, hö hööö! Bir beyin salata gider, değil mi? Mamafi şu marul pek güzelmiş. Rus salatası var mı acaba? Keşke birer uskumru yeseydik...

Biz daha birer kadeh atmadan, Mahmut bey dördüncü votkayı temizledi. Böyle giderse bizim hesap pusulasını bey dolduracak. Tanımam, etmem herifi! İşin kötüsü, arkadaşı ben çağırdım yemeğe. Hesabı ben ödiyeceğim!

Mahmut bey işi daha da ileri götürdü. Memleketimi, yaşımı, işimi, dişimi, çişimi, kadınlarla ilişiğimi, buraya ne zaman geldiğimi, arkadaşı nereden tanıdığımı, şunu, bunu sorup duruyor. Söylediğime de inanmıyor, işin kötüsü!.. Hayır diyor, yaşınız şu, dişiniz şu, şuralıya benziyorsunuz. Hoppalaa!. Biz enayiliğe dünden razı olduk, bir de yalancılık çıktı başımıza....

— Kalkalım, dedim arkadaşa.

Mahmut bey elini kaldırdı:

— Yoo, vallahi bırakmam! Şunun şurasında biraz muhabbet edelim dedik beyim. Her zaman bir araya gelmiyoruz ya.. Daha vakit ne ki? Ama beyefendi, Sait'inki tüm enayilik. Rica ederim, haklı mıyım?

Garsonun da töbe geleceği yok! Hay Allah, çatlıyacağım! Biraz daha dinledik.

— Kalkalım, dedim, işlerim çok. Biz esasen sadece bir yemek yiyelim demiştik...

Mahmut bey atıldı:

— Yoo, vallâhi bırakmam! Şunun şurasında... Hem, biliyor musunuz, sahiden kanım kaynadı size. Cidden sevdim sizi Remzi beyciğim. Meğer ne anasının gözüysüşsünüz!.. İnsan hiç belli olmuyor beyfendi. Ben insan sarrafıyımdır. Gözünüze bakar bakmaz notumu vermiştim. Bu arkadaş eli açık, kadınlara düşkün, tok sözlü birine benziyor demiştim. Yalanım varsa, şu son içtiğim olsun. Hadi, iyiliğinize... Hadin yahu, kaldırınsana!..

Yarımı içti ve çatalı tabağa vurdu:

— Bana bir votka daha.. Limonu bolca olsun. Ah beyefendi, ah! Bu dünya var ya bu dünya!.. Ama Sait beyinki düpedüz enayilik. Merhaba diyene içki ısmarlıyana ne derler beyefendi?

Ben, masadaki boş tabakları toplayan garsona yapıştırdım:

— Hesap!

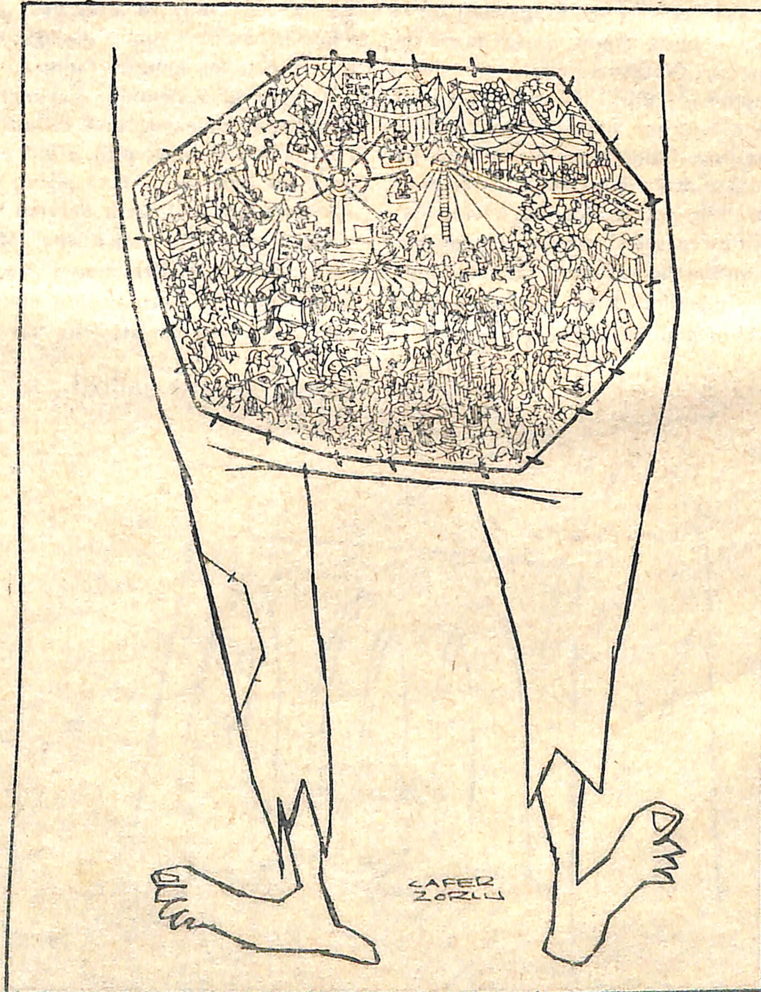
Mahmut bey, suratımı pek iyi bulmamış olacak ki: «Yoo, vallahi bırakmam» diyemedi. Hemen hesabı ödeyip kalktık. O hâlâ votkasını yudumluyor, bir yandan da arkamızdan söylenip duruyordu:

— Ne güzel muhabbet ediyorduk yahu... Sanki her zaman bir araya mı geliyorduk... Sait beye sahip olun beyefendi... Parasını çakallara yedirmesin. Önüne gelene içki ısmarlıyana ne derler? Garson, oğlum, bana bak! Ne derler?

Bundan sonrasını duymadık. Caddede bir «Mahmut bey» gecesi başlamıştı...

Hüseyin KORKMAZGİL

Bayram yeri!

★

Son günlerin modası:

Bir makam birşeyi istemiyor mu: «Efendim ordu istemiyor...»

Birini bir yerden attırmağa mı niyetleniyorlar: «Efendim orduya sempatik değil...»

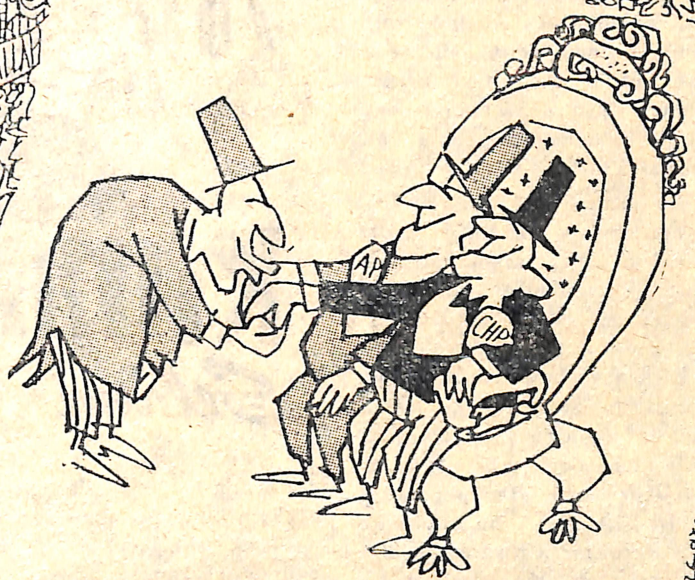
Astığı astık, kestiği kestik birini yerinden mi affetmek istiyorlar: «Benim kılıma dokunamazsınız, ordu beni tutuyor...»

Nerdeyse sevgilisini terkeden: «Ordu bizi birbirimize münasip görmedi» diyecek...

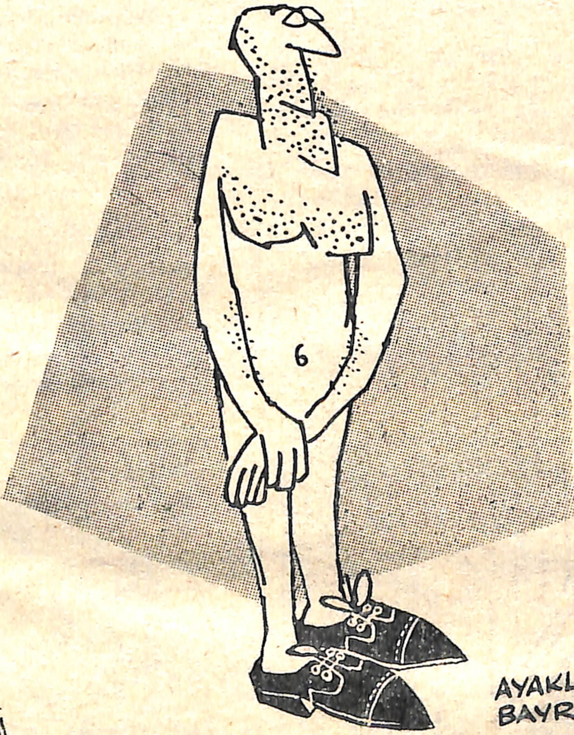
Herkes, habersiz ordunun gönüllü sözcüsü oldu...

YAZISIZ

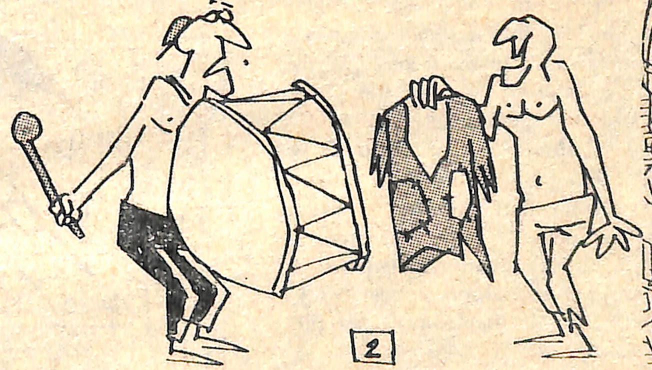

YAZISIZ

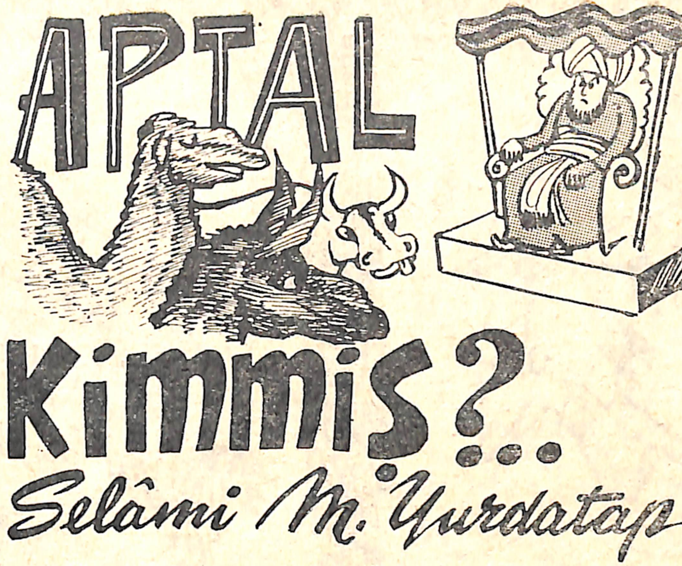
AYAKLARIN BAYRAMI!

CAFER ZORLU

–İMDAAT... BAYRAM GELİYOR!

Aptal Kimmiş?...

Selâmi M. Yurdatap

ÇOOK, çook eski zamanlarda, ünlü bir hükümdar varmış. Haftanın belirli bir gününde ülkesinde yaşayan çeşitli insanların ve dillerini anladığı hayvanların şikâyetlerini dinlemek âdetinde imiş.

Günün birinde, deve, öküz ve eşekten kurulu, evcil hayvanlardan bir heyet; huzuruna çıkmış, onu saygı ile selâmladıktan sonra başkanları eşek:

— Ey adaletli hükümdarım, demiş, bendeniz ve kardeşim öküzle amcazadem deve insanlardan şikâyetçiyiz.... Yıllardanberi karın tokluğuna en ağır işlerini gördüğümüz halde bize durmadan hakaret ederler İçlerinden birisi akılsızca bir davranışta bulununca, yahut mânasız bir lâf söyleyince ona: «Aptal adam!» diyecekleri yerde «Aptal, eşek», «Öküz herif», «Devenin başı!» diye bizi kötülerler... Bu haksızlığa bir son vermeniz için ricaya geldik.

Hükümdar, sakalını sıvazlayıp biraz düşündükten sonra:

— Bu şikâyetiniz yerindedir, bir çaresine bakacağım. Yalnız iddianızı kuvvetlendirmek bakımından sizden bir isteğim var: Bir ay içinde bazı ülkeleri dolaşıp aptal avına çıkacaksınız... Sonra buraya gelip bana, rastladığınız aptal insanların yaptıklarını anlatacaksınız. Ondan sonra şikâyetiniz hakkında kesin kararımı veririm!...

Demiş.

Hayvanlar da, hükümdarın isteğini yerine getirmek üzere saraydan ayrılmışlar.

Bir ay sonra evcil hayvanlar heyeti, tekrar hükümdarın huzuruna çıkmış. Önce öküz söz almış:

— Ey büyük hükümdarım, biz öküzlerden daha aptal kişilere rastladım. Civar köylerin birinde, eli ayağı zincire vurulmuş genç bir adam gördüm. Bir evden ziynet altını çalmaktan sanık olan bu genç, köyün ileri gelenlerine suçsuz olduğunu, hırsızlığın yapıldığı saatte annesinin evinde bulunduğunu söylüyor ve gidip bunu tahkik etmelerini istiyordu. Köyün ileri gelenleri o kadın yaşlıdır, sofudur yalan söylemez, diyerek ihtiyar ananın şahedetine inanmışlar ve oğlunu serbest bırakmışlar. Bu herifler aptal değil mi? Bir anne, yaşlı ve sofu olsa bile oğlunun aleyhinde şahadet eder mi hiç?

Hükümdar, tasdik etmiş:

— Tabiî etmez, haklısın öküz... Şimdi de eşek kardeşini dinliyelim!

Öküz geriye çekilmiş, eşek huzura çıkmış:

— Ey koca hükümdarım, demiş, seyahatim sırasında zalim ve sefahet düşkünü bir padişahın idare ettiği bir ülkeye uğramıştım. Halk, hem zevk ve sefadan başka bir şey düşünmeyen bu padişahın yaptıklarından yaka silkiyor, hem de ona güzel kadınlar, nefis içkiler takdim etmek için birbirleriyle yarış ediyor. Bunların yaptıkları düpedüz aptallık değil midir?

Hükümdar, bu ülke hakkında eşekten tam bir bilgi edindikten sonra, derin bir nefes almış ve:

— Peki, peki, demiş, haydi sen de çekil, deve gelsin...

Deve, hükümdarın karşısına geçip anlatmaya başlamış:

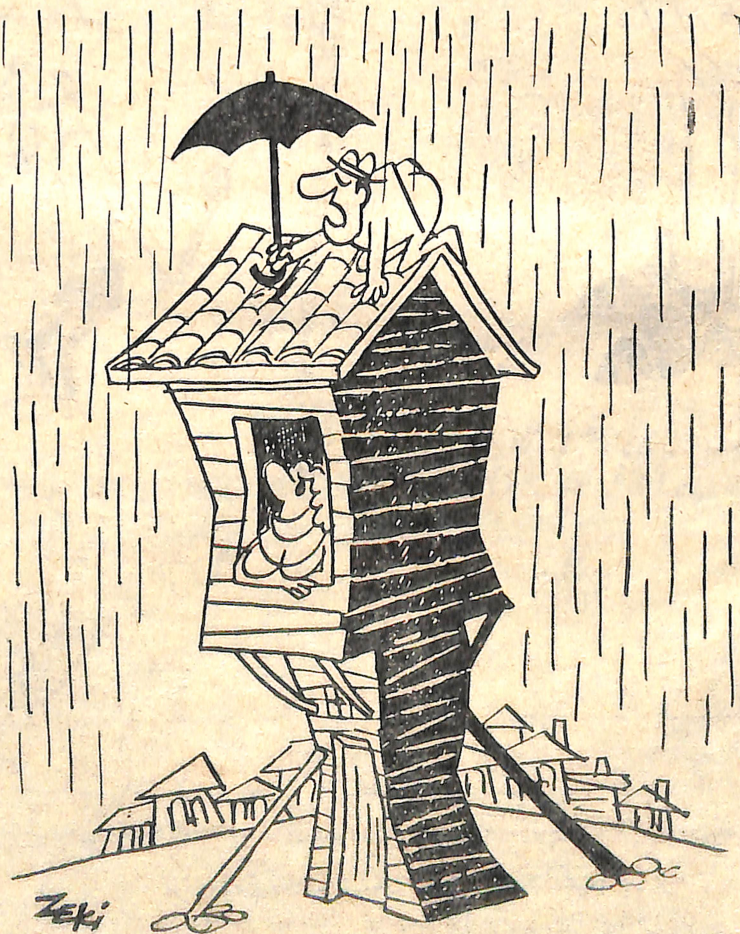
— Güzel bir bahçede otluyordum. Bir ağacın gölgesinde bir delikanlı ile bir genç kızın dizdize oturup konuştuklarını gördüm. Delikanlı, kızı öpmek istiyor, kız da: «Sen çapkının birisin, sana güven olmaz, yarın beni bırakıp başka bir güzele gönül vermiyeceğin ne malûm?» diyerek kendini öptürmüyordu. Nihayet delikanlı, ona büyük yeminler ederek ölünceye kadar kendisine sadık kalacağına söz verdi. Buna inanan kız da onun kolları arasına atıldı... Şimdi Allah için söyleyin sevgili hükümdarım, ölünceye kadar bir kıza sadık kalacağını söyleyen delikanlı ile, bir erkeğin ömür boyunca bir kadına bağlı kalabileceğine inanan bu genç kız kadar aptal var mı bu dünyada?...

Hükümdar, sağ elini kaldırıp:

— Yeter, demiş... Üçünüz de insanlar arasında sizden daha aptal kimselerin bulunduğunu ispat ettiniz ve dâvayı kazandınız... Yarın memleketin her tarafına dellâllar çıkaracağım, size kim hakaret ederse cezaya çarpılacağını halka bildireceğim. Haydi artık gönül rahatlığı ile işinize gidin!

Evcil hayvanlar heyeti, hükümdarın sarayından çıkmışlar, dış kapıya geldikleri zaman deve, arkadaşlarına dönmüş, kocaman dudaklarını yayarak:

— Şu hükümdar denilen öküz herife bakın, demiş, oturduğu yerde emirler vermekle dâvamızı halletiğine inanıyor. Ömrümde böyle aptal, böyle eşek görmedim!..

— Bak bakalım karıcığım, dindi mi?

Ressamın pantolonu!

Yaşlı bir kadın, ünlü ressam Mathien'in atölyesine gider:

— Üstad, sergideki tablolarınızı çok beğendim. Onlardan birisine sahip olmak istiyorum. Fakat çok pahalı, satın almak için o kadar param yok, ne olur bana iş pantalonlarınızı satın..

— Fakat madam...

— Evet, pantalonunuza talibim, onda boyalı elinizi temizliye temizliye kimbilir ne kadar güzel bir renk armonisi vücuda getirmişsinizdir.

Ünlü ressam, şakacı bir tavırla:

— Ne yazık ki ben onu dün temizleyiciye verdim.

Der ve gülümseyerek ilâve eder:

— Ben hep böyleyimdir, yaptığım şaheserleri daima yok ederim!

*

Modern hizmetçi!

Dairenin kapısı şiddetle çalındı. Biraz sonra kapıyı açan evin hanımı, son modaya göre giyinmiş bir genç kızla karşılaştı:

— Beni İş Bulma Kurumundan gönderdiler. Bir orta hizmetçisi istiyormuşsunuz.. Sizinle anlaşacağımı umuyorum!

Evin hanımı esefle başını salladı:

— Yanlışın var kızım.. Evin bütün işlerini ben yaparım!..

Modern hizmetçi kız içini çekerek:

— Yazık! dedi. Burası tam benim istediğim gibi bir yermiş!..

*

Lâf olsun diye!

Ankara'dan trenle İstanbul'a geliyordu. Karşısında oturan adamın cebinden bir Fransızca gazete çıkarıp okumaya başladığını görünce lâf olsun diye seslendi:

— Herhalde iyi Fransızca biliyorsunuz.

— Yes!...

— Pardon İngilizce demek istiyordum.

— Ya!

— Hayır, hayır Almanca..

— Si!

— Benimle alay mı ediyorsunuz?

— Evet!..

*

Kitap anaforcuları!

Bir yazar arkadaşının kitaplığından üç kitap alan Leylâ sordu:

— Apticiğim bütün kitaplar senin mi?

Yazar kitaplığının boşalan raflarına bakarak cevap verdi:

— Hayır ortaklarım var!.

*

Vefasız!

İki arkadaş bir gazinonun önünde karşılaşmışlardı. Genç kadın, erkeğin yüzüne hayretle bakarak:

— Çok şükür görüştüğümüze, senin için öldü, demişlerdi.

Erkek, sitemli sitemli başını salladı:

— Sen de ne vefasızmışsın, öldüğümü duyarsın da cenazeme gelmezsin!..

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

1

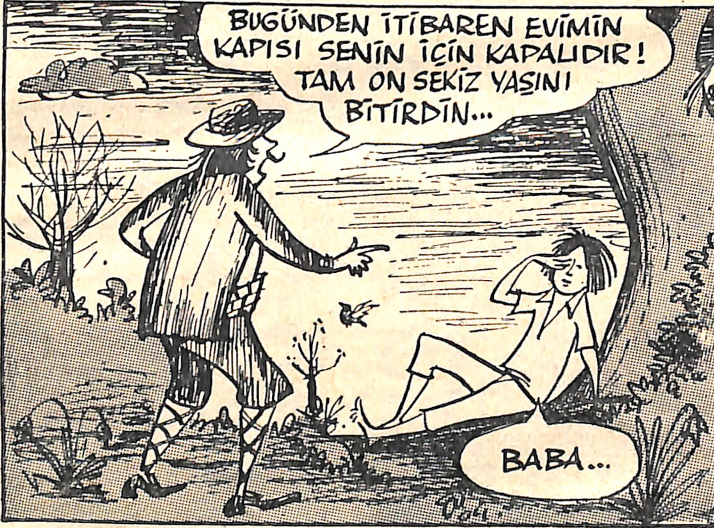
Alfred Müller

— BİR ÇALGICIYDI —

HİKÂYESİ, 1837 YILINDA, ALMANYA'NIN BAVYERA EYALETİNDEKİ, KÜÇÜK BİR KASABADA DOĞDUĞU GÜNDEN BAŞLAR...

İYİ KALPLİ ANACIĞI – ALFRED DAHA İKİ AYLIKKEN – MELEKLER DİYARINA GÖÇ EDİVERİNCE, HAYATTA BABASINDAN BAŞKA KİMSESİ OLMAYAN ALFRED'İN BÜTÜN ÇOCUKLUĞU AĞAÇ GÖLGELERİNDE UYUKLAMAKLA GEÇMİŞTİ...

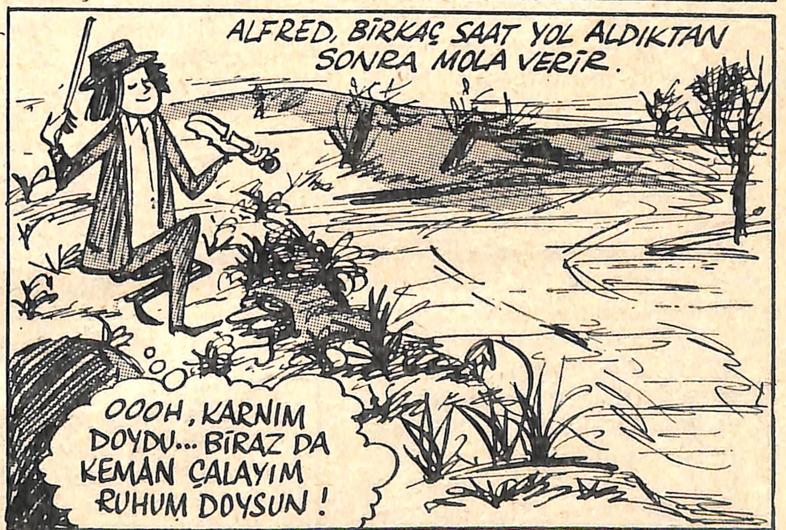

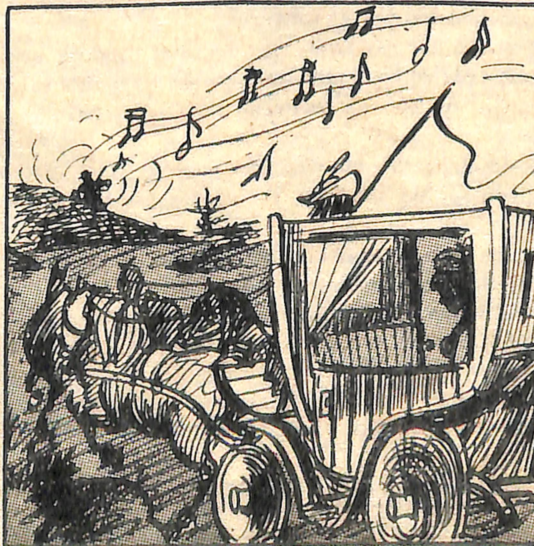

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— Bırak o İngiliz tabancası kılıklıyı... Arabada, kurum kurum kurulur, sonra kalemindeki odacıya aylığını kırdırırmış. Uçan kuşa borcu var diyorlar. Borçlu ölmez, benzi sararır dedikleri gibi, Ülfet beyin çehresinde de bir damla kan yok. Baksana, seyisinin kıyafetine, beygirlerinin sıskalığına. Her şeyden evvel, arabacısına bir setre alsın, atlarının karnını doyursun da ötesi sonraya kalsın!

Peki, bunların hepsi doğru; sayılanların hepsinin bir mahzuru var. İyi amma, Tayfur'un düğününe gidemiyecek miyim?... Aldığı hanımı göremiyecek miyim?... Koltuk merasiminde, kahkahayı atamıyacak mıyım?

Enişte:

— Çareyi buldum, devayı yakaladım... Susunuz, beni dinleyiniz!... diyerek avuçlarını birbirine vurduktan sonra oturduğu yerde, hoplıya, hoplıya iki parmağını şıkırdata şıkırdata:

(Topaç, Topaç, Topaç!) diye tutturdu.

Yakaladığı deva, Topaç Molla bey imiş.

Ballandıra ballandıra anlatıyordu:

— Horoz öttü, dâva bitti. Molla beyden ensebi, evfakı yok; bu işe biçilmiş kaftan o. Herifçi oğlunun cepleri, şakır şukur lira dolu. Zira, Rumeli kazaskeri Useyrî zade Dâna efendinin biricik evlâdı. Babasında, hamam, han, Krediliyone, Bank Otoman tümen tümen... Görülen köye kılavuz ister mi? Yanında iken kaç kere tesadüf ettim. Cebinde metelik bulamıyor da fıkaraya bile çil çeyrek veriyor. Nurum, yiğitlik vurmakla, ağalık vermekledir. Elhak zadegân şey vesselâm!..

Benim entbent oluşuma, Ayşe hanımın: (Adı Musa, boyu kısa, sakalı köse olandan kendini sakın!) deyişine, enişte hiddetleniyordu:

— Öteki saydıklarınızın alayından dan gani, alayından vergili adamdır... Sonra lâkırdı dinler, meram anlar.

Sesini yavaşlatıp, gözlerini kırpa kırpa ilâve ediyordu:

— Âlânın âlâsı, böncedir. Salepçi güğümü gibi içinden kaynaması yok. Eflâtunu zamanı neyliyeceğiz, safça olması bin kat müreccah... Daha âlâsı, korkaktır; en ufak bir nesne karşısında, emirin atı gibi tirtir titrer.

Daha dudaklarını kıpırdatırken, Agavninin ağzını kapatıyordu:

— Ben lâm cim bilmem; gülümün yerinde olsam, Molla beyin yüzüne gülerim. Fistanı da yaptırırım, düğüne de giderim, vaktimi de, cebi delik geçirmem!

Kanarya, kahkahayı bastı:

— Bize de iş çıktı desene. Dara gelince Molla beyi baştan savmak için, boyuna sancılanıp bayıl, dur.

Enişte, teklifini kabul ettiğimizi zannederek keyifte, (gün bu gün, saat bu saat, dem bu dem) nağmelerini mırıldanmakta idi.

Kafasını oynatarak, sakalını karıştırarak, mütemadiyen de gülümsüyordu.

Birden, yerinden sıçradı:

— Az kaldı unutuyordum. Bu akşam, Haydarpaşa iskelesinde, Nail Paşa hazretleriyle buluvup bizim memuriyet istidasının derkenarını... diye tuttururken, lâfını yarım bırakarak, odadan fırladı.

Hemencecik giyinmiş, bastonunu almış, evden yok olmuş.

★

Aklım fikrim, Tayfur'un cemiyetinde, giyeceğim elbisede, düğün evine nasıl gireceğimde.

Şeytan diyor ki, eniştenin dediği gibi, Molla beye müsaitçe davran, meseleyi çıtlat, dertten kurtul.

Hiç düşünmüyor, üzülmüyor gibi yapıyordum. Ut çaldım; kanun çaldım; türkü söyledim.

Ayşe hanım da karşıma geçti. O da gazel okudu. Agavni bile aşka gelmişti.

— Benim kaymak hanımcığım, (Bülbül olsam, kona da bilsem dallara) yı vurmazsan ölümü göresin; Ayşe hanımcığım, (Asım molla) yı söylemezsen cenazemi öpesin! diye ter ter tepiniyor.

Evin içinde öyle bir sürur ve neşe ki...

Agavni, eniştenin odasına koştu. Daima bir kenarda, onun saklı bir konyak şişesi bulunur. Agavni, arayıp tarayıp bulmuş. Sıçraya sıçraya geldi; yarım şişeden fazla konyak getirdi.

Ayşe hanım içti; Agavni içti. Ben, ya iki kadeh içtim, ya içmedim. Daha doğrusu, içim almıyor.

Ötedenberi, içkiyle aram hoş değildir. Her şeye razı olurum, içkiye gelince, yüzüm yok.

Aman ne ferahlamıştım bilseniz... Sanki üzerimde bir yük varmış da kalkmış; yüreğimi bir el tutuyor-

— Bırak o İngiliz tabancası kılıklıyı... Arabada, kurum kurum kurulur, sonra kalemindeki odacıya aylığını kırdırırmış. Uçan kuşa borcu var diyorlar. Borçlu ölmez, benzi sararır dedikleri gibi, Ülfet beyin çehresinde de bir damla kan yok. Baksana, seyisinin kıyafetine, beygirlerinin sıskalığına. Her şeyden evvel, arabacısına bir setre alsın, atlarının karnını doyursun da ötesi sonraya kalsın!

Peki, bunların hepsi doğru; sayılanların hepsinin bir mahzuru var. İyi amma, Tayfur'un düğününe gidemiyecek miyim?... Aldığı hanımı göremiyecek miyim?... Koltuk merasiminde, kahkahayı atamıyacak mıyım?

Enişte:

— Çareyi buldum, devayı yakaladım... Susunuz, beni dinleyiniz!... diyerek avuçlarını birbirine vurduktan sonra oturduğu yerde hoplıya hoplıya, iki parmağını şıkırdata şıkırdata:

«Topaç, Topaç, Topaç!» diye tutturdu.

Yakaladığı devâ, Topaç Molla bey imiş.

Ballandıra ballandıra anlatıyordu·

— Horoz öttü, dâva bitti. Molla beyden ensebi, evfakı yok; bu işe biçilmiş kaftan o. Herifçi oğlunun cepleri, şakır şukur lira dolu. Zira, Rumeli Kazaskeri Useyrî zade Dânâ efendinin biricik evlâdı. Babasında, hamam, han, Krediliyone, Bank Otoman tümen tümen... Görülen köye kılavuz ister mi? Yanında iken kaç kere tesadüf ettim. Cebinde metelik bulamıyor da fıkaraya bile çil çeyrek veriyor. Nurum, yiğitlik vurmakla, ağalık vermekledir. Elhak zadegân şey vesselâm!..

Benim entbent oluşuma, Ayşe hanımın: «Adı Musa, boyu kısa, sakalı köse olandan kendini sakın!» deyişine, enişte hiddetleniyordu:

— Öteki saydıklarınızın alayınmuş da bırakmış.

Uzatmıyalım, Kâğıthaneye vardık. (Önüne bak, başını dön, şemsiyeni indir!) demekten Hala hanımın takatı tükenmişti.

nİcir çekirdeği doldurmaz yere, ben ne diye kendimi üzüyormuşum? Acaba büyü mü vardı da bozuldu.

Tayfur insan değil mi? Büyü yaptıramaz mı?

Beni elde etmek için yaptırdı; elinden kaçırmamak için tazeletti; şimdi de, işi bittiği için bozdurdu.

Yarabbi şükür kendime geldim, cendereden kurtuldum.

Agavni, başka bir şişede, üç dört parmak konyak daha bulmuş.

Onu kimseye vermedim, kendim içtim.

Bu akşam, ne tatlı geliyordu konyak. Müddeti hayatımda, içkinin bu derece hoşuma gittiği vaki değildir.

Biraz kafam rahat etmişken, sofraya inmenin sırası mı?

Onlar gittiler.

Pencereden serin bir hava giriyor, sanki kalbimin içine esiyor.

Aşağıdan, Agavni sesleniyor:

— Yarım dilim ekmeğin üzerine bir kadınbudu koyup getireyim mi?

Ayşe hanım da karışıyor:

— Aç biilâç durulmaz. Limonataya kızarmış ekmek batırır mısın?

En tatlı dakikaları geçirirken rahat bırakmıyorlar ki...

(Devamı var)

Kendimizi ayıplama

Bu satırları kendimizi ayıplamak için yazıyoruz: Cemal Nadir'in ölüm yıldönümünü geçen sayımızda atladığımız için!

Kalemlerimiz, yalnız başkalarının kusurlarını yazmakla kalmamalı, kendi eksikliğini de yakalayınca: «Ben suçluyum!» demek cesaretini gösterebilmelidir.

İşte, biz suçumuzu açıklıyoruz, hem büyük karikatüristimizin aziz ruhundan, hem okuyucularımızdan af diliyoruz.

Cemal Nadir, şüphesiz, her gazetenin, her derginin iftiharla benimsiyeceği üstün bir sanatçımızdır. Akşam gazetesi de bu haklı yakınlığı gösteriyor ve rahmetli üstadın ilk eserlerini kendi sayfalarında yaydığını söylüyor.

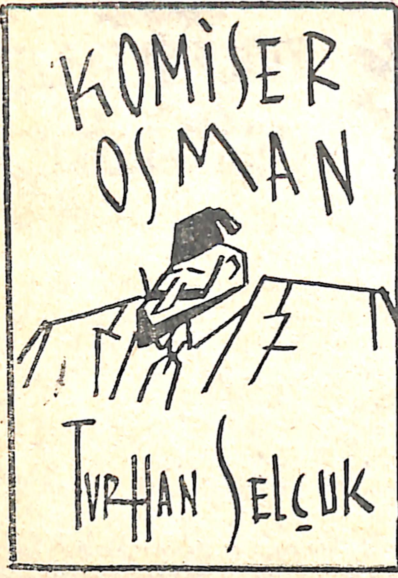
Bu güzel iddia üstünde küçük bir düzeltme yapalım: Cemal Nadir, Akşam gazetesine girmeden iki yıl önce, ilk denemelerine Akbaba'da başlamıştır.

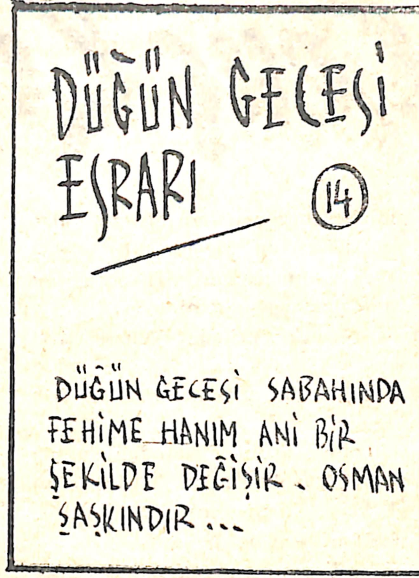
Ölüm yıldönümünde onu unutmakla, biz, kendimizi unutmuş olduk Bu, batılı kafasiyle çalışmamanın örneklerinden biridir.

Ne Cem, ne Cemal Nadir, ne Ramiz, ne Ercüment Ekrem, ne Osman Cemal, ne Reşat Nuri, ne Mahmut Yesari, ne Halil Nihat, Akbaba'nın unutacağı insanlar olamaz.

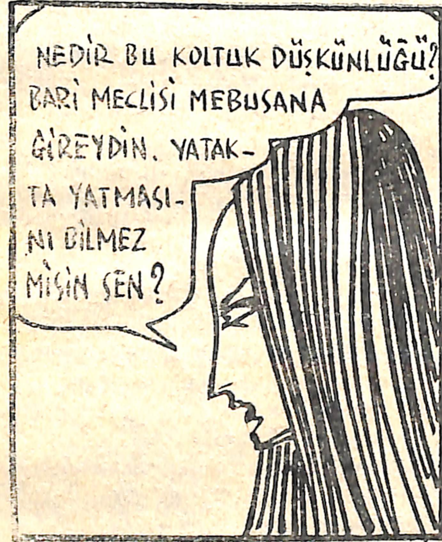
Ancak, görüyoruz ki, onları gönüllerimizde saklamak yetmiyor. Titiz bir meslek anlayışı içinde, ölüm günlerini daima göz önünde tutmak da lâzım!

Bir daha böyle suçlar işlememeğe çalışacağız.

KOMİSER OSMAN
TURHAN SELÇUK

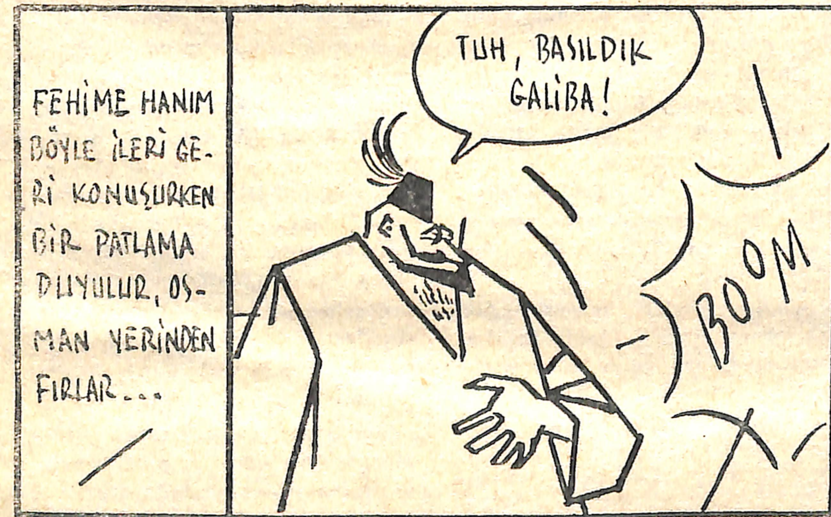

DÜĞÜN GECESİ ESRARI
14
DÜĞÜN GECESİ SABAHINDA FEHİME HANIM ANİ BİR ŞEKİLDE DEĞİŞİR. OSMAN ŞAŞKINDIR...

NE DİYORSUN HANIM?!.
NE Mİ DİYORUM BEY.. BU KADARINA TAHAMMÜL EDEMEM BEN. KARAGÖZ OYNATMIYORUZ BURADA..

NEDİR BU KOLTUK DÜŞKÜNLÜĞÜ? BARİ MECLİSİ MEBUSANA GİREYDİN. YATAKTA YATMASINI BİLMEZ MİSİN SEN?

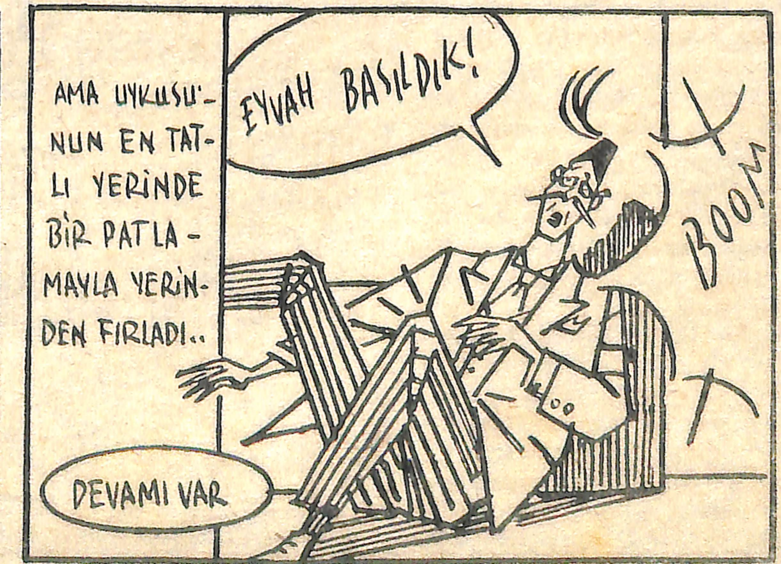

KADIN ELİ MASALI CİNSİNDEN. BENİ DE SALON ADAMI ENVER NİYAZİ BEY SANIYOR... ONUN İÇİN KÖTÜ, BENİM İÇİN İYİ BİTER BUNUN SONU.

MAHÇUP DAVRANDIK ANLAMADIN. BÖYLESİ LÂZIMMIŞ SANA. BANA DİLLİ FEHİME DERLER, HAKARET ETTİRMEM KİMSEYE PARANA PULUNA MI GÜVENİYORSUN YOKSA?..
DEVAM ET BAKALIM DEVAM ET SEN!.

FEHİME HANIM BÖYLE İLERİ GERİ KONUŞURKEN BİR PATLAMA DUYULUR, OSMAN YERİNDEN FIRLAR...
TUH, BASILDIK GALİBA!
BOOM

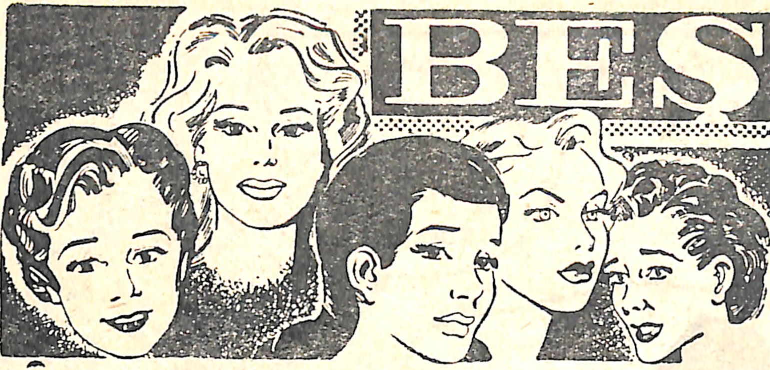

O GECE FETTULLAH KÖŞKÜN ETRAFINDA DURMADAN KOL GEZMİŞ SABAHA KARŞI ADAMAKILLI YORULMUŞTU.
BİZİM KOMİSER BU SEFER YAŞ TAHTAYA BASTI GALİBA!.

ÜMİDİ KESİLEN FETTULLAH NİHAYET KOMİSERİN KAPISI ÖNÜNDE UYUYUP KALMIŞTI...
HOR HOR!

AMA UYKUSUNUN EN TATLI YERİNDE BİR PATLAMAYLA YERİNDEN FIRLADI..
EYVAH BASILDIK!
BOOM
DEVAMI VAR

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SÜVEREN

— 31 —

Zavallıcık iyice de yoruluyordu. Haftada üç defa buluşuyorlardı, onsuz geçen günler Gregg için cehennemden de farksızdı. O zaman durmadan genç adamı düşünüyor, aklından konuştukları şeyleri geçiriyordu. Acaba yanlış bir şey söylemiş miydi? Acaba David ağzından mühim bir şey kaçırmış mıydı? David hislerini nasıl da saklıyordu! İlk tanıştıkları haftalarda her şey ne kadar iyiydi, şimdi ise genç kız her şeyi aşkının zaviyesinden görüyor, işin içinden de çıkamıyordu. Gregg aşkın böyle olacağını o zamana kadar hiç tahmin etmemişti. Sevgilisinin vaziyetine göre kâh şüpheyle kıvranıyor, kâh ona sarılıyor, kâh seviniyor, kâh yapayalnız kalıyordu.

Seviştikten sonra David ona ne kadar da şefkatle muamele ederdi. Alnını, gözlerini öper, başka erkekler gibi kendi köşesine çekilivermezdi. Uykuları gelinceye kadar da genç kızın elini tutardı. Gregg'in, ihtiras ve kendi ısrarlı sualleri yüzünden yalan söyliyeceğine inandığı anlarda bile, David ona, «Seni seviyorum,» dememişti. Bir tek gün bile bunu söylememiş olmasına rağmen, genç kız onun kendisini sevdiğinden emindi. Sevmeyen bir insan bu kadar müşfik olabilir miydi?

Gregg, «Kadın olmak ne büyük felâket,» diye düşündü. «Sevgiye ihtiyaç duymak, yarım bir insan olmak, birçok şeyler istemek... Eflâtun ne demişti: «Bir erkek ve bir kadın, birbirleriyle birleşinceye kadar, yarımdırlar.» Peki ama adam bunu erkeklere neden iyice anlatmamıştı?»

★

10
CAROLİNE

New York'ta sonbahar yeniden doğuş demektir. Broadway'de yeni piyesler sahneye konur, mağazalar son modellerini gösterir, apartman aramalar, taşınmalar ve kokteyl partiler başlar. Telefonlar çalar, mektuplar postalanır ve herkes birbirini, «Tatilini nasıl geçirdin?» sözleriyle karşılar. Bir müddet sonra insan bu sualden bıkar ve cevap vermekten de sıkılır.

Caroline Bender üç günlük tatilini Port Blair ve civarındaki plâjda geçirmişti. Gregg Adams ise üç günlük izni esnasında David Walter Savage'ın apartmanında oturmuştu. Adam, genç kız yaz tiyatrosunda oynamak üzere şehirden ayrılacağı için, bir lûtuf olarak onun apartmanında kalmasına müsaade etmişti. April Morrison ise o üç günü Bonwit Teller ve Lord and Taylor mağazalarından tenis ve motor kıyafetleri alıp borçlanmak, sonra da Dexter Key'le gezmekle geçirmişti. Barbara Lemont'un izni ise bir haftaydı. Kızı Hillary'i annesiyle bırakıp bir otele gitmiş, orada birkaç hoş gençle de tanışmıştı. Hepsi de bekâr olan bu gençlerin onunla evlenip, kızına bakmağa da niyetleri yoktu tabiî. Fabian'da uzun müddettenberi çalışmakta olan Mary Agnes ise on beş günlük iznini gelecek seneye bırakıp, evlendikten sonra bir ay müddetle tatil yapmayı istemiş, fakat bu arzusunu da kabul ettirememişti. Bu yüzden evinde oturup, çeyizini hazırlamağa devam etmiş, arada sırada nişanlısı Bill'le de plâja gitmişti. Mr. Shalimar karısı ile çocuklarını Cape Cod'a götürmüştü. Mike Rice evvelâ Florida'ya gidip eski karısıyla kızını ziyaret etmeyi düşünmüş, sonradan Caroline'in bile öğrenemediği bir sebep yüzünden bundan vazgeçip, iznini Connecticut'ta bir çiftliği olan arkadaşlarının yanında geçirmişti. Netice itibariyle, herkes tatili bittiği ve işinin başına döndüğü için gayet memnundu.

Ekimin başlarında, Caroline'i vaktiyle Port Blair'de beraber mektebe gittiği bir kız, kokteyl partiye dâvet etti. Kız evlenmişti ve bir tıp talebesi olan kocasıyla birlikte New York'da oturmaktaydı. Caroline kokteyl partilerden sıkılır, yabancılarla dolu salona girmekten âdeta utanırdı. Bu partiye de bir arkadaşını beraber getirmeyi istedi, fakat ev sahibesi partide bir sürü bekâr erkek bulunacağını söyliyerek, ona yalnız gelmesini tembih etti.

Caroline'in arkadaşı Kippe Milliken'le kocası, arka bahçeye bakan üç odalı bir apartmanda oturmaktaydılar.

Kippe, Caroline'i kapıdan karşılayarak, yanaklarından hafifçe öptü. «Erken geldiğine çok sevindim. İçeride bir sürü bekâr var.»

Caroline mantosunu çıkararak, holdeki dolaba asarken bir taraftan da arkadaşını süzüyordu. Kippie kendisini olduğundan daha da iri gösteren, koskocaman, pilili bir bulûz giymişti. Bulûzun yakası, onu câzibeli göstermek için olacak bir hayli de açıktı. Genç kadın, bakımı kolay olur diye saçlarını kısa kestirmişti. Üstelik kâhkülü de vardı. Kolları gayet beyaz ve inceydi, tırnaklarını kısacık kesmiş, cilâ da sürmemişti. Caroline, «Herhalde ev işi bir hayli fazla,» diye düşündü. «Bu partiyi vermek için de ne kadar yoruldu kimbilir?»

Kippie, «Yıldönümümüz dolayısiyle bize yeni bir yatak örtüsü hediye ettiler,» dedi. «Gel de gör.»

Caroline'in canı yatak örtüsü filân görmek istemiyordu tabiî, fakat ses çıkarmadan Kippie'nin peşi sıra ilerledi. Loş oturma odasında misafirler guruplar halinde, sıkıntılı sıkıntılı konuşmaktaydılar.

Yatak odasında Kippie bir sır tevdi edermiş gibi bir tavırla, «Benim asıl istediğim seni hoş biriyle tanıştırmak,» dedi. «İsmi Paul Landis... Avukatlık ediyor. Çok hoş bir genç.»

«— New York'lu mu, yoksa Port Blair'li mi o?»

«— New Yorklu. Yengesi benim arkadaşım. Kızla «Tabiî Doğum» kurslarında tanıştık. Sonra geçen ay o bizi evine kokteyle dâvet etti, Paul'u da orada gördüm. Ve hemen «Onu hiç bir kızla evlendirmeli,» diye düşündüm.»

Caroline güldü. «Sen de herkesi evlendirmek istersin.»

Kippie bir an ona hayretle baktı, [illegible] Şimdi işin yeni, oyalanıyorsun. Fakat bir iki sene sonra işten bıkacak- [illegible] landığı, kocası para kazanmağa başladığı zaman gezip eğlenecek vakit bulur.»

Caroline, «Evlenince muhakkak işten de çıkmak mı lâzım,» dedi. «Ben istifa etmeyi istemem doğrusu. Bu benim için iş değil, bir meslek artık...»

Kippie rahat rahat, «Belki Paul Landis'le evlenirsin,» diye cevap verdi.

«— Onu daha görmedim bile.»

«— Kendisinden hoşlanacağından eminim. Çok şeker bir çocuk. Ayrılırken beni muhakkak yanağımdan öper ve onun sevgilisi olduğumu söyler. Çok şakacı.»

«— Aman Allahım!»

Kippie, «Hayır, hayır, hakikaten komiktir,» dedi. «Çok da şirin. Sen de göreceksin ya.»

Caroline aynanın önünde durmuş saçını tarıyordu. Tuvaletin üstündeki kolonya ve parfüm şişelerine baktı. «A, hâlâ bu kokuyu mu sürüyorsun? Mektepten hatırlıyorum. Kolonya yerine lâvanta süren ilk kız sendin. Senin çok tecrübeli ve zengin olduğuna kanaat getirmiştim.»

«— Sahi mi? Hiç hatırlamıyorum.»

«— Öyle ya...» Caroline şişeyi açarak kokladı. Bu koku gözlerinin önünde bir sürü hâtıranın canlanmasına sebep olmuştu. «Yine sınıfta bacaklarını ilk traş eden kız da sendin. Nedense bunu ben pek ayıplamıştım.»

Keppie ayağını kaldırarak üzüntülü bir tavırla bacağına baktı. «Bu nu yapacak vakit güç buluyorum artık.»

«— Neden?»

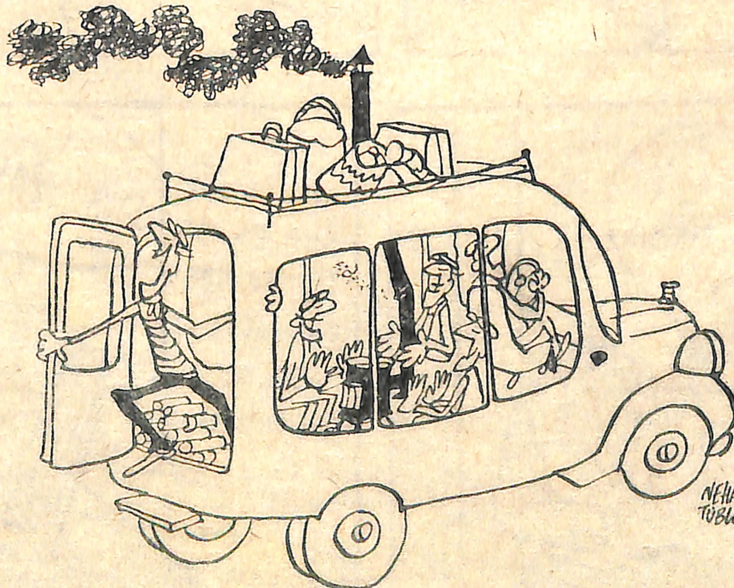
«— Ev işi o kadar çok ki. Evleninceye kadar buna inanmazdım. Üstelik şimdi «Tabiî Doğum» kurslarına gidiyorum, yemek dersi alıyorum, pazarları kayın valdemle kayın pederime yemek veriyorum, veya biz oraya gidiyoruz, doğacak çocuğun eşyalarını hazırlıyorum... Bir hayli iş... Hepsi de hoşuma gidiyor ya.»

Caroline, «Sen mesut ol da,» diye cevap verdi. «En mühimi bu.»

«— Çok mesudum. İşimden nefret ediyordum. Hamile olduğumu anlayınca artık istifa edebileceğim için öyle bir sevindim ki...» Caroline'in elini tuttu. «Haydi, gel. Senin Paul'la tanışmanı istiyorum.»

(Devamı var.)

Taşra otobüsleri kalörifer takacak. (Gazeteler)

— Gara İbraamın galoriferli otobosları galgıyo baylar!...

Milletler Gülüyor

Happy birthday

İki samimî arkadaş arasında:

— Merhaba Pier; biraz yüzün asık görünüyorsun, birşey mi oldu?

— Daha ne olsun; şu benim sarışın sekreterim yüzünden başıma gelenleri bir bilsen!...

— Hangisi? Güzeli mi?

— Evet güzeli. Geçenlerde doğum günümdü. Bir bardak içki içmek için beni evine dâvet etti..

— Bir de kalkmış şikâyet ediyorsun Pier!

— Gerisini dinle! Beraberce gayet zevkli birer kokteyl içtik. Sonra sekreterim tatlı tatlı gülerek «Size bir sürpriz hazırladım, dedi; ben şimdi odama giriyorum, iki dakika sonra arkamdan siz de gelin, yalnız sakın iki dakikadan önce gelmeyin.»

— Oh oh; senin yerinde olmayı çok isterdim.

— Hiç de değil; zira odaya girdiğim zaman bütün yazıhane personeli orada idi ve üzerinde «Happy Birthday = Doğum gününüz kutlu olsun» yazan bir pastanın etrafına dizilmiş beni bekliyorlardı...

— Bu gibi hallerde hiç bozmayıp durumu gülerek karşılamak lâzımdır.

— Gülerek mi? Bunu söylemesi kolay; zira ben odaya girdiğim zaman soyunmuştum bile!...

Mecburiyet

— Büyük babam, diye anlatıyordu genç adam, 90 yaşında olmasına rağmen inanılmıyacak derecede dinçtir. Ata biner, tenis oynar, yüzer. Şimdi yirmi yaşında bir kızla evlenecek...

Dinleyen kadın hayretle sordu:

— O yaşta bir de evlenmek ha?

Genç adam biraz sıkılarak:

— Pek evlenmeğe niyeti yoktu ama... Mecbur oldu da!...

İçki mütehassısı!

Saygısız bir misafirdi. Saatlerdir oturuyor ve durmadan kendisinin içki markalarını ayırdedebilmekteki kabiliyetini methediyordu. Bir şarabın veya votkanın markasını söyleyebilmesi için bir yudum alması kâfi idi.

Ev sahibi dayanamadı, dışarı çıktı ve bir dolu kadehle geri döndü, misafire uzattı. Beriki kabararak büyük bir yudum aldı ve almasıyla püskürtmesi bir oldu:

— İyi ama bu benzin!..

— Biliyorum, dedi ev sahibi; fakat markası ne?

Tembel aklı

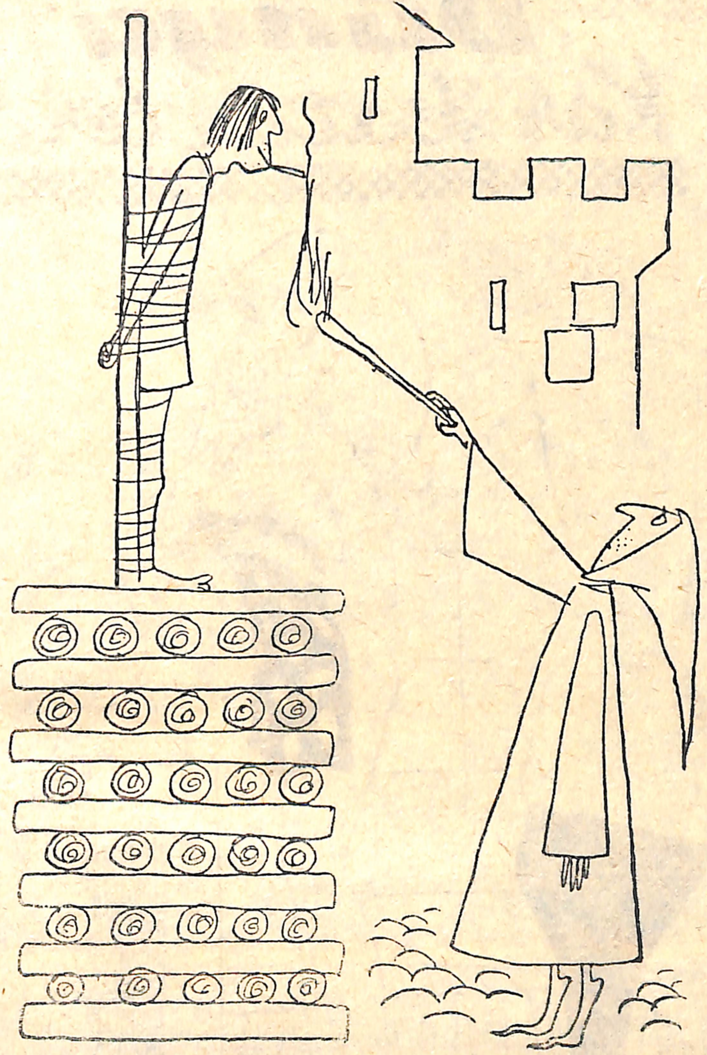
Komşusu yağmurlu bir günde ziyaretlerine gelmişti:

— Damınız iyice akıyor, niçin tamir etmiyorsun?

— Bugün yağmur yağıyor nasıl edeyim?

— Peki kuru havada çıkıp aktarsan...

— O zaman da dam akmıyor ki!

YAZISIZ'

Mazohist

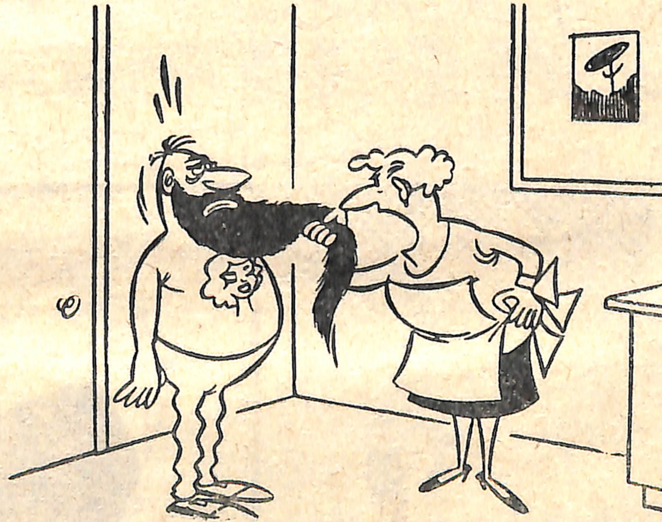
Bir revüde dansediyordu; bir de apaş sevgilisi vardı. Kızcağız ona çok düşkündü. Zira tam istediği gibi bir erkekti ve onu her gün dövüyordu. Anlaşıldığı gibi kızcağız mazohistti. Yani anlıyacağınız dayaktan, işkenceden zevk alan cinstendi.

Dans arkadaşları onun vücudunda her gün yara, bere ve çürükler görmeğe alışmışlardı. Fakat bir gün her tarafı mosmor bir halde geldiğini gören kızlardan biri dayanamadı:

— Marie diye bağırdı; o insafsız herif seni bu kadar çok dövdü ha?...

Marie gülerek cevap verdi:

— Dün gece yaş günümdü de şekerim...

— Sen! körolası seniii, niçin sakal uzattığını şimdi anladım!

İlki!

Bir akıl hastanesini ikinci defa gezen bir ziyaretçi, tanıdık bir hastaya rastladı:

— Merhaba Abraham Lincoln, dedi.

— Ben Abraham Lincoln değilim; George Washington'um...

— Pardon; dedi ziyaretçi. Geçen gelişimde sizi Lincoln diye hatırlıyorum da...

— Evet haklısınız; o ilk karımdandı; bu hastalık ise ikincisinden...

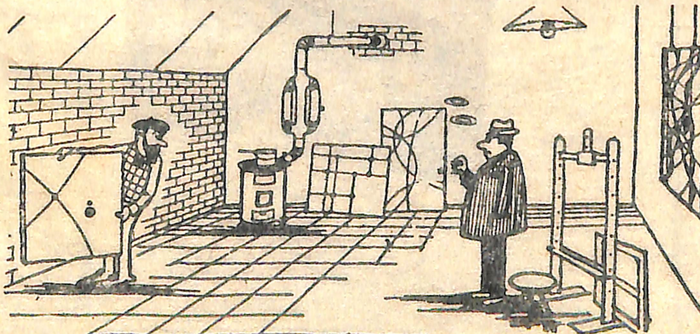
Yanlışlık!

İşinde verilen bir yılbaşı partisinden sonra bir hayli sarhoş olarak evine dönmüştü. Anahtarı çıkardı; fakat hayli uğraştığı halde bir türlü deliğe sokamadı. Olan gürültü evdekileri uyandırmış olacak ki yukardan bir pencere açıldı ve bir baş uzandı:

— Sersem; yanlış eve girmeğe çalışıyorsun...

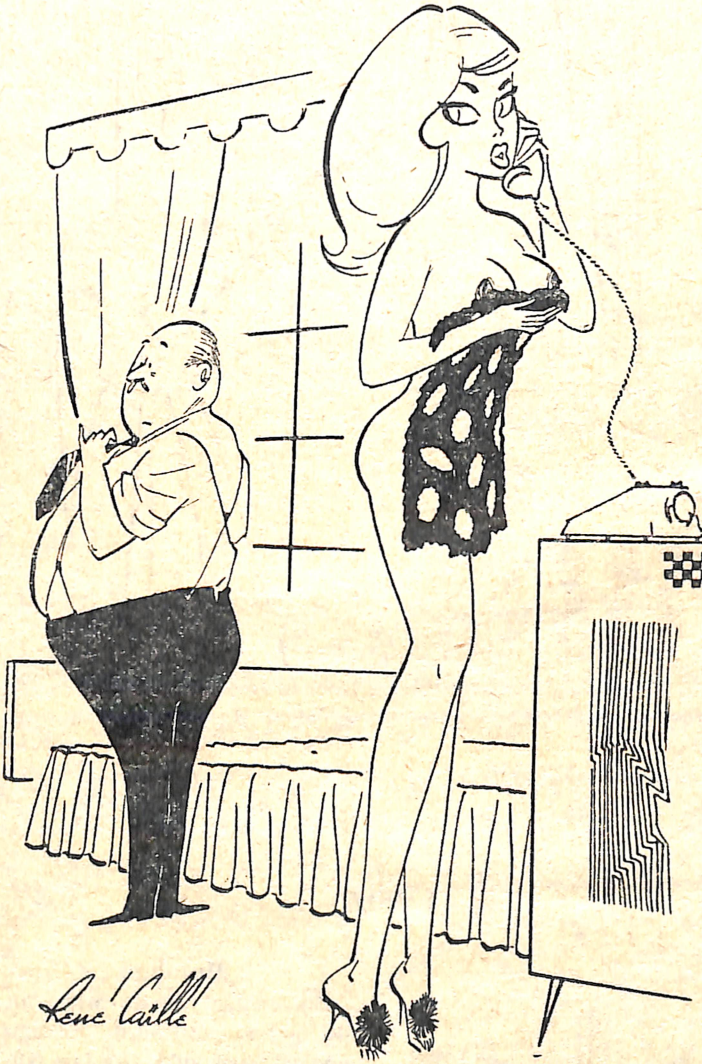
Aşağıdaki cevap verdi:

— Sersem senin gibi olur; asıl sen yanlış pencereden bakıyorsun!.

— Bu tablo güzel bir çerçeveye girsin de öyle görün!

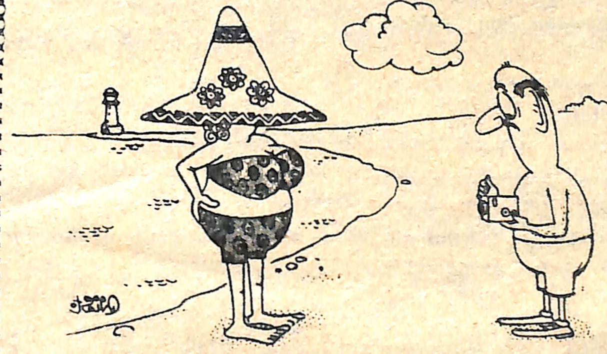
Dünya Karikatürleri

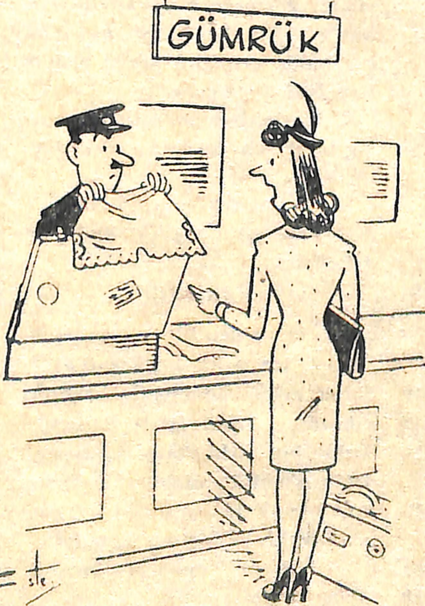
—YENİ BİR İŞ BULDUM, MEMNUN KALIRSAM, KALACAĞIM!

—DOKTOR NE KADAR GÜNEŞTE DURMANI SÖYLEDİ?..
—BİR KOCA BULUNCAYA KADAR!

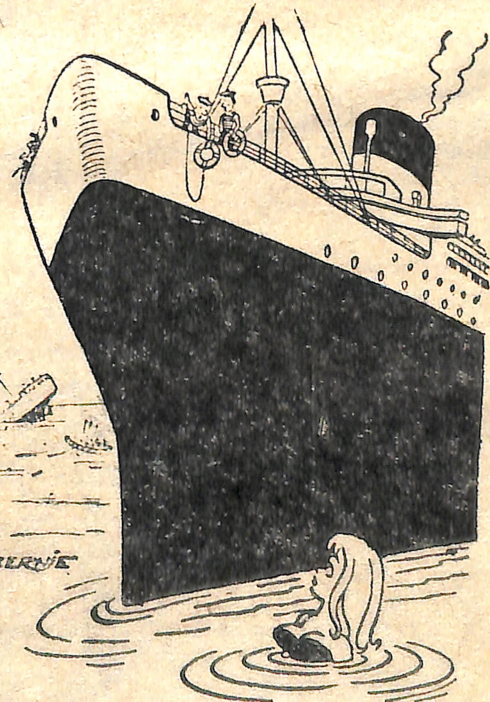
—BİRAZ GÜLÜMSE!

—VALLAHİ YENİ DEĞİL, ÇOK TEMİZ GİYERİM!

—LOKANTANIN SAHİBİ Mİ? YEMEĞE GİTTİ!..

—BAYAAAN! GOĞÜS ÖLÇÜNÜZ NE KADAR?..

1962 de en az

5 MİLYON Lira
Değerinde

50

APARTMAN
DAİRESİ

ayrıca

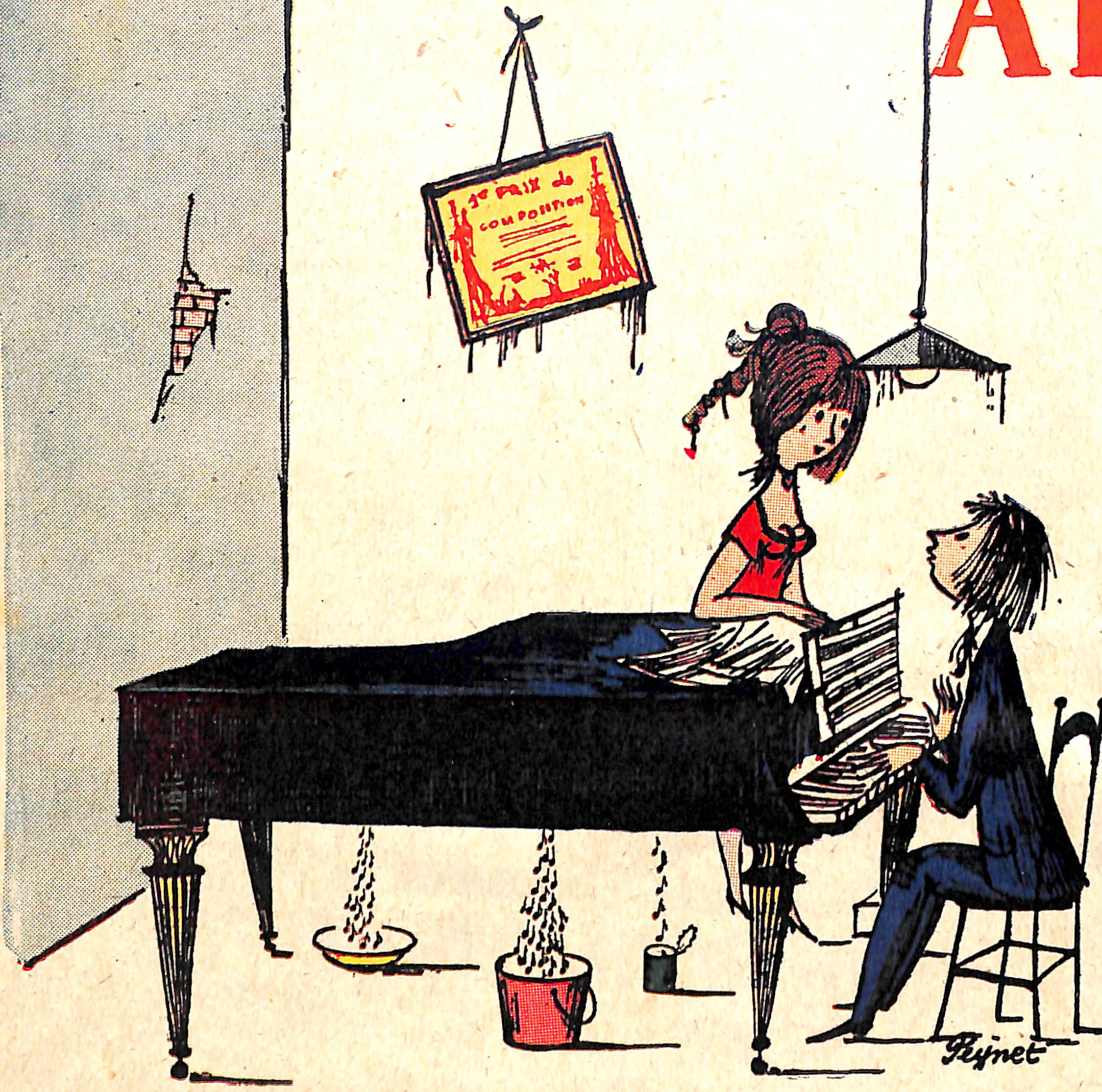
2.600.000
liralık
çeşitli para
ikramiyeleri

117

YAPI ve KREDİ
BANKASI

Reklâmcılık - 758 - 39

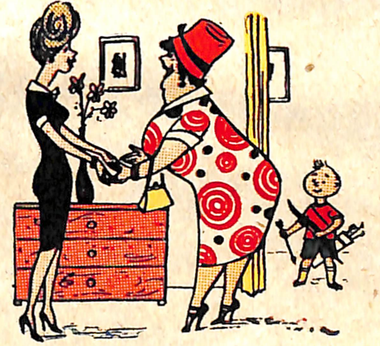
AKBABA

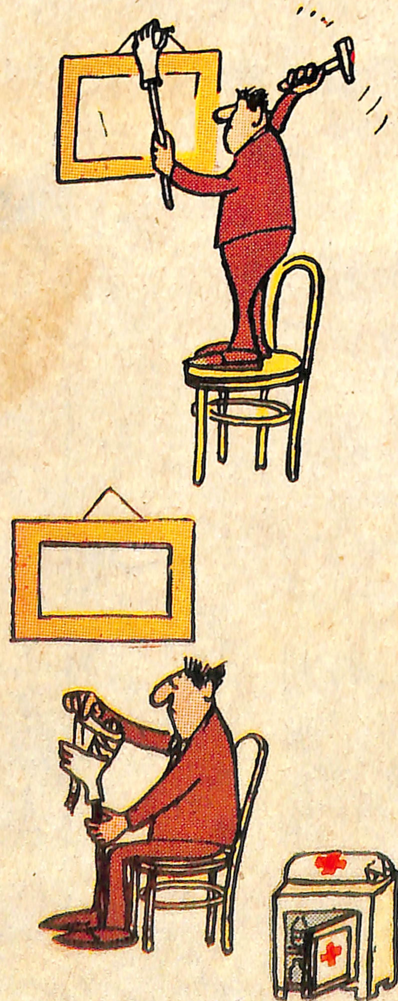
—İLK KONSERİMDEN KAZANACAĞIM PARAYLA YENİ BİR PİYANO ALACAĞIM SEVGİLİM!

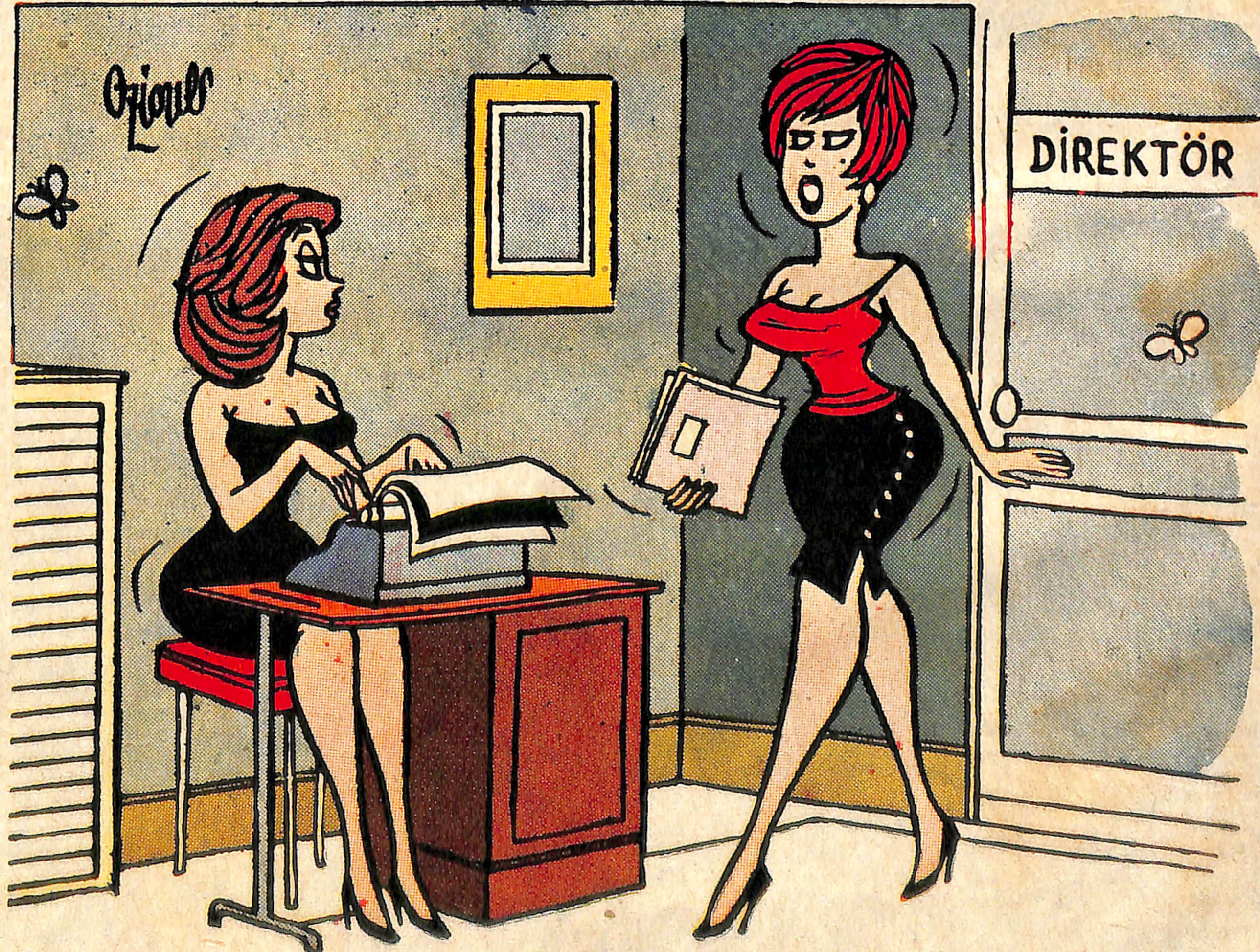
—ÇOK BEĞENDİ GALİBA, ÇİÇEK ATTI!..

—TEYZEEE, ŞÖYLE DUR DA SANA BİR OK ATAYIM!

YAZISIZ

—NEYE KIZDI, BİR SUÇ MU İŞLEDİN?..
—HAYIR, İSTEDİĞİ SUÇU İŞLEMEDİM!